

Haste appel til præsident Biden:

Tiden er inde til afgørende handling for at imødegå truslen om folkemorderisk affolkning i Afrika

På engelsk:

Jan. 31 (EIRNS)—I am Ramasimong Phillip Tsokolibane, the leader of the LaRouche movement in South Africa.

I lend my support to warnings delivered by our President, Cyril Ramaphosa, of the need for urgent action to get vaccines to Africa, and to nations elsewhere in the South, to fight the deadly COVID-19 virus. He delivered his warnings and demands to the world's nations in his Special Address at the virtual Davos Conference of the World Economic Forum (see video excerpt [here](#).).

As quoted by the South African daily, *Business Day*, President Ramaphosa warned on Jan. 26, “We are all not safe if some countries are vaccinating their people and other countries are not vaccinating,” urging that nations that have oversupplies of vaccines make them available to those who do not have them. This hoarding can have disastrous consequences, as will the continued use of patents by big pharma to restrict production and to overcharge the poorest nations. Speaking on behalf of the African Union, which South Africa currently chairs,

Mr. Ramaphosa has called for those patents to be released or seized, so that production, and sale at cost, can take place in countries like South Africa, which have the necessary production facilities.

Mr. Ramaphosa reported to the World Economic Forum that the AU's African task team for COVID-19 vaccine acquisition has secured a provisional 270 million doses for the continent directly through vaccine manufacturers. This is in addition to the 600 million doses expected from the COVAX initiative. But that is still well short of what is required for the 1.2 billion Africans to receive two doses each.

"Through its participation in these continental and global initiatives, S.A. continues to promote the need for universal, fair and equitable access to COVID-19 vaccines," he said. "We all must act together in combating coronavirus, because it affects all of us equally, and therefore our remedies—our actions to combat it—must also be equal." (See her.)

Three months ago, I issued an urgent appeal to then-President Donald Trump, calling on him to take bold and decisive action to deal with the twin crises of the COVID-19 virus pandemic and the conditions of starvation that were already beginning to ravage the African continent. Making vaccines available at low cost, with financial aid as needed, is a central feature of my proposal.

I pointed out that the U.S. Presidency, with its vast executive power, has the ability to address these problems with measures that would get medical aid and food to people who need it, and thereby save perhaps hundreds of millions of people facing certain death, as has been warned of, loud and clear, by no less an authority than former South Carolina Governor David Beasley, who is now Executive Director of the United Nations World Food Programme. I made this case once again in December.

The capacity of the United States—working with other nations to supply the medicines and health supplies, as well as the staffing needed to administer them—needs to be mobilized to avert the worst genocide in human history. The power of U.S. farmers to produce needed foodstuffs and the U.S. military’s marvelous logistical capabilities to get food and medicine to where it is needed, could be mobilized by the U.S. President. I have since submitted the outlines of a plan to accomplish this and I am working to refine the proposal with a group of experts and others on the Committee for the Coincidence of Opposites, created by international Schiller Institute President Helga Zepp-LaRouche. (The plan is appended.)

For whatever reason, President Trump failed to act on my proposal, or any proposal, to deal with these crises. As a result, Africa is stalked by mass death on a scale unprecedented in human history. I can say with the assurance of certainty that this is and will be the case if action is further delayed.

There is now a new Administration in Washington, so I must place this crisis before the new President, Joe Biden, and his staff, and say that the world will judge harshly, indifference to these crises. The plan I propose offers the new President a chance to do something both great and important. Such is the responsibility that all who take the Presidential oath of office must face and act upon. The Presidency of the United States is the most powerful institution on the planet. The power of the Presidency gives the President a moral responsibility for the well-being of people beyond the borders of the United States. While respecting the sovereignty of nations, the President must seek cooperation to save the lives.

Read the words of a truly great American President, Franklin D. Roosevelt, speaking to his fellow Democrat successor across time, who in his acceptance speech for renomination to the Presidency in 1936, said:

"Governments can err, Presidents do make mistakes, but the immortal Dante tells us that divine justice weighs the sins of the cold-blooded and the sins of the warm-hearted in different scales. Better the occasional faults of a Government that lives in a spirit of charity, than the constant omission of a Government frozen in the ice of its own indifference."

Heed this sage advice! I speak not only as a representative of South Africa, but on behalf of all Africans who are calling on President Biden to act now to save lives. Tomorrow will be too late!

Ramasimong Phillip Tsokolibane

29 January 2021

**Helga Zepp-LaRouche:
Opfordring til oprettelse af
en 'komité for
 modsætningernes sammenfald
for at håndtere sult- og
coronavirus-pandien gennem
et nyt globalt
sundhedsinitiativ**

Skriv under her.

Kombinationen af kriser, som vi står over for nu, har nået

sådanne hidtil usete proportioner, at det ser ud til at overskride de psykologiske grænser for hvad, der er tåleligt. Sundhedsexperter overalt i verden advarer om, at det kan tage yderligere ni måneder, før alle nationer kan blive forsynes med en vaccine – og selv da vil tilgængeligheden ikke være garanteret. I mellemtiden kan yderligere en million mennesker miste deres liv på grund af COVID-19.

Men et langt større antal liv er truet af den hungersnød, der nu breder sig i udviklingslandene som et resultat af nedgangen i landbruget og sammenbruddet af den såkaldte uformelle sektor af økonomien. Mange lande er allerede destabiliseret af eksisterende sociale spændinger, som pandemien nu har forværret. Denne dynamik kan muligvis vokse massivt i de kommende måneder.

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) har rapporteret et kæmpe fald på 10,7% i den globale arbejdsindkomst i de første ni måneder af indeværende år, hvilket beløber sig til 3,5 billioner dollars, og et tab på op til 500 millioner arbejdspladser ved årets udgang. I de avancerede økonomier er konkurser, kortere arbejdstid og afskedigelser – der truer så mange på deres eksistens – i det mindste midlertidigt afbødet af regeringers nødhjelpsprogrammer. Men de fleste udviklingslande er totalt ude af stand til at finansiere lignende programmer. I lande med de såkaldte ”lavere mellemindkomster” udgjorde indkomsttabet 23,3% i andet kvartal og 15,6% i tredje kvartal, og prognoserne for det fjerde er langt mere pessimistiske.

I betragtning af at mere end halvdelen af befolkningen i afrikanske lande syd for Sahara, selv før COVID-19 brød ud, ikke havde en velafbalanceret og tilstrækkelig næring, er nyheden fra Vice.com om, at fødevarerepriser i hele Afrika er steget med 250%, virkelig katastrofal. Som lederen af Verdensfødevareprogrammet (WFP), David Beasley, nu i flere måneder har advaret om, truer en hungersnød af ”bibelske dimensioner” med at dræbe op til 300.000 mennesker om dagen.

Phillip Tsokolibane, Schiller Institutets samarbejdspartner i Sydafrika, har udsendt en presserende appell om en international mobilisering for at bekæmpe sult i Afrika. "Det er ikke et spørgsmål om, hvad der vil ske – DET FINDER STED allerede".

Det er klart, at stillet over for en sådan tragedie, er det kun regeringer, der arbejder sammen, der kan gennemføre de nødprogrammer, som er nødvendige for at redde mange millioner menneskers liv. Desværre har de sidste måneder vist, at det er geopolitisk konfrontation med Rusland og Kina, som står på Vestens dagsorden og ikke samarbejde; og for blot at nævne et eksempel om de 5 milliarder dollars, som WFP akut har brug for, så har den kun modtaget 750 millioner. Hvad kan der gøres? Skal vi bare se passivt til, at tragedien udspiller sig foran vores øjne?

Som svar på den mørke tidsalder i det 14. århundrede, der var præget af katastrofer svarende til nutidens, udviklede Nicholas af Cusa, den store tænker i det 15. århundrede, og opfinderen af moderne videnskab og den suveræne nationalstat, en ny metode til tænkning, *Coincidentia Opppositorum*, modsætningernes sammenfald, der, som han understregede, repræsenterede en helt ny tilgang til problemløsning. Det var idéen om, at det menneskelige sind – i skaberens levende billede – er i stand til at definere det højere niveau, hvor alle tilsyneladende uløselige modsætninger kan løses. Ifølge Nicholas er det menneskelige sind i stand til at tænke som 'den ene', som besidder en højere magt end 'de mange'. På samme måde observerede Albert Einstein, at problemer ikke kan løses på det samme niveau, som de opstod på.

Sankt Nikolaus Hospital, Cusanusstift, Bernkastel-Kues, Rhineland Palatinate, Tyskland

Tænkning i henhold til 'modsætningernes sammenfald' er den

metode, der må anvendes til at løse den krise, som truer hele menneskeheden i dag. Vi er nødt til at definere en løsning, der imødekommer de relevante individer og interessegruppers eksistentielle behov på lige fod. Denne tilgang er konkret brugbar med hensyn til pandemien.

Det er denne verdens unge mennesker, hvis fremtid mest er truet af kombinationen af pandemien og den økonomiske krise, skønt de på ingen måde var ansvarlige for dem. Derfor er vi nødt til at udvikle fremtidsprospekter for dem, som både løser det egentlige problem og giver dem en konkret opgave. Vi vil kun være i stand til at navigere i COVID-19-pandemien, og lignende fremtidige pandemier, hvis der etableres et moderne sundhedsprogram i hvert eneste land i verden; programmer, som i principippet svarer til Hill-Burton-standarden i USA, de tyske og franske sundhedssystemer, før de blev privatiseret, eller det system, der viste sig så vellykket i Wuhan, Kina.

Det første skridt i denne retning kunne tages ved at oprette partnerskaber mellem eksempelvis universitetsklinikker, hospitaler og medicinske fakulteter i USA og europæiske lande og lignende institutioner i Afrika. For at opbygge et moderne sundhedssystem er der ikke alene behov for medicinsk kapacitet såsom hospitaler, infrastruktur, vand, elektricitet osv., Men også et stort antal veluddannet medicinsk personale.

I denne henseende bør sådanne partnerskaber uddanne unge i USA, Europa og afrikanske lande, hvoraf nogle er arbejdsløse, til, for det første, at blive medicinske assistenter og derefter medicinsk personale efter Roosevelts model, Civilian Conservation Corps (CCC). Det allerførste skridt er at uddanne unge, så de kan indsættes i samfundene eller landsbyerne og demonstrere de folkesundhedsforanstaltninger for befolkningerne, der er nødvendige for at bekæmpe pandemien. I Tuskegee (Alabama), Tennessee, St. Louis (Missouri) og andre steder i USA er der allerede et sådant samarbejde med lokale institutioner, som også involverer klinikker og lokale politistyrker i de forskellige tillidsskabende

foranstaltninger, såsom hjemmebesøg, hvilket er af ekstraordinær betydning i betragtning af befolkningens generelle usikkerhed og (ofte omfattende) kampagner mod at bære masker, afvisning af vacciner osv.

I de afrikanske partnerskabsprojekter kræver fælles træning og indsættelse af amerikanske og europæiske ungdomshjælpere med afrikanske unge også tillidsskabende foranstaltninger, der kan udføres af medicinsk personale såvel som repræsentanter for kirker eller katastrofe-hjælpeorganisationer. Sådanne programmer skal først fokusere på distribution af medicinske forsyninger og let transportable fødevarer, såsom mælkpulver, tørret og konserveret kød osv.; og derefter udvides hurtigst muligt til at omfatte uddannelse i opbygning af infrastruktur, landbrug og industrielle projekter.

I de sociale brændpunkter i amerikanske byer eller europæiske forstæder, hvor voldelige gadekampe af forskellige årsager har fundet sted for nyligt, og hvor unge udsættes for en lang række af farer, såsom stoffer, alkohol, bandekriminalitet, internetafhængighed og en fornedrende modkultur, ville sådanne uddannelsesmuligheder være det alternativ, de behøver for at finde en socialt påkrævet og fremtidsorienteret opgave. I USA ville en sådan kreativ ikke-voldelig direkte handling følge i den historiske tradition af Dr. Martin Luther King, Jr's borgerrettighedsbevægelse. Det skal huskes, at Amelia Boynton Robinson, borgerrettighedsaktivisten, der bragte Dr. King til Selma, Alabama, og som blev tævet af politiet og efterladt til at dø på Edmund Pettus-broen under den berygtede "Bloody Sunday" i marts 1965, var vicepræsident for Schiller Instituttet i 25 år.

Dette er ikke stedet at diskutere kompleksiteten af de sociale brændpunkter, det være sig i de amerikanske byer, hvor vold er brudt ud, især i kølvandet på mordet på afroamerikaneren George Floyd, eller i de franske forstæder, hvor virkningerne af pandemien dramatisk har forværret den mangeårige sociale uro. Selvom disse sociale konflikter utvivlsomt er

instrumenteret af visse kræfter til deres egne politiske formål, er det ikke desto mindre presserende at fjerne de reelle årsager til den unge generationers fortvivlelse og rodløshed. En sådan grunduddannelse til medicinsk assistent kunne i mange tilfælde være udgangspunktet for yderligere faglig uddannelse som sygeplejerske, læge eller medicinsk videnskabsmand.

I dette øjeblik med ekstrem polarisering og vold på gaden vil en "Komité for Modsætningernes Sammenfald" også kunne genetablere en forbindelse til Mahatma Gandhi's ikke-voldelige tradition, der besejrede det Britiske Imperium i Indien; denne metode, samt Dr. Martin Luther King, Jr's borgerrettighedsbevægelse, var i stand til at bringe ellers helt modsatte politiske kræfter sammen i direkte civile aktioner.

Denne komité skal samle mennesker med forskellige kvalifikationer, der gennem et, i første omgang, mindre men veludformet eksempel kan demonstrere, hvordan man skal tackle problemet på en sådan måde, at det også kan bruges som et pilotprojekt for storstilede regeringsprogrammer, der forhåbentlig vil følge efter inden for kort tid.

Alt imens det haster med at uddanne nok medicinsk personale over hele verden til at opbygge et verdenssundhedssystem, må det gå hånd i hånd med at overvinde sultpandemien. Det er en forbrydelse mod menneskeheden, at mange millioner mennesker i udviklingslandene (bogstaveligt talt) er i fare for sulte, som et resultat af fødevaremanglen, massigt forstærket af pandemien, (en af de mest ulidelige former for død, ifølge tidlige FN-kommissær for menneskerettigheder Jean Ziegler), alt imens landmændene i USA og Europa kæmper for deres økonomiske overlevelse. Nogle har været nødt til at slå deres besætninger ned, fordi kartellerne har skabt slavelignende forhold i kødforarbejdningsindustrien, hvilket førte til den gentagne fremkomst af COVID-19-udbrud. Det er også uacceptabelt, at landmændene, der producerer vital næring for

hele samfundet, drives til konkurs af bankerne og kartellernes maksimale profitpolitik og af ideologiske, såkaldte "grønne" begrænsninger.

Repræsentanter for landmændene bør derfor slutte sig til disse medicinske teams for at organisere nødhjælp med passende fødevarer til krisezoner og begynde at træne andre unge mennesker i at udvikle landbrugskapaciteten i udviklingslandene. Sammen med afrikanske landmænd kunne de begynde at etablere moderne landbrug, hvilket naturligvis kræver udvikling af infrastruktur, vand- og elforsyning osv. Der er entusiastiske unge og ældre landmænd i USA, Tyskland, Frankrig eller Italien, der, i en sådan krisesituation, ville betragte det som en del af deres mission i livet at hjælpe med at overvinde en hidtil uset nødsituation med et sådant program.

USA og Europa har brug for en sammenslutning af pensionerede medicinske arbejdere, berørte enkeltpersoner og sociale og religiøse organisationer, der arbejder sammen [i regi af] denne komité for at etablere dette uddannelsesprojekt. En del af deres opgave er også at rejse de donationer, der kræves fra internationale og mellemstore virksomheder, fra bestyrelsesmedlemmer, der ikke kun forstår, at disse projekter er en humanitær nødvendighed, men at det også er i deres egen interesse at opretholde en bæredygtig verden.

Så snart disse projekter antager konkret form, vil de udløse den form for entusiasme, som alle store pionerprojekter kan generere, på trods af situationens alvor, og de vil give fremtidsudsigter til mange unge, der ellers ville blive trukket ind i sociale oprør og voldelige aktiviteter.

Som nævnt kan et sådant privat initiativ (direkte civil aktion) i Mahatma Gandhis tradition for ikkevoldelige handlinger og Dr. Martin Luther King, Jr. ikke i sig selv løse den gigantiske udfordring, der ligger foran os. Men det kan give et praktisk eksempel på, hvordan mennesker med god vilje

kan gibe ind i en ellers desperat situation og pege i retning af den nødvendige løsning. Disse konkrete eksempler vil derefter tilskynde regeringer, eller lægge pres på dem, til at gå sammen og gennem et nyt kreditsystem skabe rammerne for permanent at overvinde underudviklingen i udviklingslandene.

På den måde ville Nicholas of Cusas idé om, at en løsning kan findes på et højere niveau, der tager hensyn til alle de involveredes interesser, finde en konkret anvendelse i dag. Dette initiativ vil bidrage til kampen mod pandemien, det vil definere en meningsfuld opgave for unge mennesker, og det vil hjælpe med at forbedre akutte nødsituationer i økonomisk ugunstigt stillede regioner i USA og Europa samt afrikanske lande. Det vil også fremhæve landbrugets vitale betydning under en hungersnød og redde folk fra at sulte. I en situation, hvor mange mennesker føler sig magtesløse over for århundredets katastrofe, vil komitéen give hvert enkelt menneske mulighed for at bidrage med noget for at overvinde krisen.

Skriv under her.

Billede: Gerd Altmann fra Pixabay

Hvad der står på spil er hvilket paradigme der kommer ud af denne situation

25. oktober (EIRNS) – I sit ugentlige webcast den 22. oktober sammenfattede Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet, hvad der står på spil ved det amerikanske præsidentvalg den 3. november og ugerne umiddelbart efter,

både for USA og for verden.

"Hvad står der på spil her? Man havde en rigsretssag mod præsident Trump og i det mindste et forsøg på domsfældelse med beskyldningen om, at han havde truet med at tilbageholde hjælp til Ukraine, hvis de ikke ville dække over at han var involveret. Nu er realiteten, at nøjagtig det modsatte skete. Hvad de under rigsretssagen beskyldte Trump for at have gjort er, hvad Joe Biden rent faktisk gjorde"!

Zepp-LaRouche fortsatte: "Det der står på spil her er ikke kun et spørgsmål om, hvem der vinder valget, men spørgsmålet er: Vil USA forblive en republik og vende tilbage til de grundlæggende fædres idé om, at det er en forfatningsmæssig republik; eller vil det blive et imperium, der grundlæggende styres af det særlige forhold mellem USA og Storbritannien, som det rent faktisk unipolare britiske imperium? Betydningen af dette er gigantisk, og jeg tror, at alt afhænger af at få Biden-historien ud, som han og briterne er så desperate efter at dække over..."

"Så, hvad der virkelig står på spil her, er spørgsmålet om krig og fred, for der er ingen tvivl om, at 'Biden-dagsordenen' er at bringe hele krigspartimaskinen tilbage – man behøver blot at se på rollebesætningen, og hvad de har sagt om Rusland og Kina".

Zepp-LaRouche understregede den underliggende økonomiske krise, der driver briterne og deres malthusianske grønne dagsorden, såvel som deres geopolitiske balancegang. "Hvad der står på spil, er spørgsmålet om hvilket paradigme der kommer ud af denne situation som vinder. For med finanskrisen, den tydeligt voksende pandemi, næsten overalt undtagen i Kina, en utrolig hungersnød i Afrika samt en sammenbrudt realøkonomi, er det meget klart, at disse mennesker har til hensigt at forsvare deres døde system for enhver pris: inddæmme Rusland, inddæmme Kina og igangsætte et geopolitisk spil, der indeholder kimen til 3. Verdenskrig.

Mennesker bliver testet: krig eller fred, sult eller udvikling, afhænger af individer, der handler for det fælles bedste, bekræftede Zepp-LaRouche. Det betyder, at vi må mobilisere for at sikre Trumps rungende genvalg, og det inkluderer mobilisering for at handle på den presserende appell fra LaRouches sydafrikanske leder, Phillip Tsokolibane, til præsident Trump og til hele verdenen om at handle for at stoppe den truende sult for snesevis af millioner i Afrika, og for at bringe en endelig afslutning på det ‘britiske system for folkedrab’, som er Joe Bidens største sponsor.

POLITISK ORIENTERING den 23. oktober 2020: Vil USA's valg være overvågningsapparatets kup imod præsident Trump?

Med formand Tom Gillesberg.

Lyd:

Schiller Instituttet · Vil USA's valg være overvågningsapparatets kup imod præsident Trump?

“Verden står ved en

skillevej”, sagde FN’s Verdensfødevareprograms David Beasley i København

København, 19. oktober 2020 (EIRNS) – David Beasley, den administrerende direktør for FN’s Verdensfødevareprogram (WFP) var i dag gæstetaler på Dansk Institut for Internationale Studier (DIIS), sammen med Danmarks minister for udviklingssamarbejde og en forsker fra DIIS.

Hans besøg i København, 10 dage efter det blev meddelt at WFP er modtager af dette års Nobels fredspris, er formentlig i forbindelse med FN’s kontor for samordning af humanitær Hjælps højtstående møde om Sahel-regionen i morgen.

Den timelange begivenhed med titlen “Fødevarebistand – fredsskabende eller konfliktforlængende?” kan findes her: <https://www.diis.dk/en/node/24287>

Schiller Instituttet intervererede ved at sende Phillip Tsokolibanes to udtalelser, et link til Helgas video om den nødvendige Afrika-mobilisering samt Marcia Bakers tale fra i lørdags til parlamentarikere, den danske presse og alle ambassader. En aktivist placerede vores flyveblade med de fleste af disse udsagn i området foran mødet.

Mødets hovedtema var, at fødevaresikkerhed er nødvendig for at skabe fred, og sikre at millioner af mennesker ikke dør af sult.

Her er en beskrivelse af en del af mødet:

Beasley begyndte med at sige, at det at modtage Nobels fredspris er større end Verdensfødevareprogrammet. Verden står ved en skillevej. Dette kan hjælpe til med at igangsætte, hvad der må gøres for at imødegå de næste 12-18 måneder. Det kræver noget storoslået.

Han var i Sahel, i blandt sult og krig, da han fik nyheden om fredsprisen. Han har brugt de sidste tre år på at slå til lyd for situationen i områder som Sahel, Syrien, Irak, Yemen og Etiopien. 60% af al sult opstår i konfliktområder, og 80% af WFP's hjælp går til krigszoner. Hvis der ikke er nogen fødevaresikkerhed, vil der ikke være fred.

Om ikke andet, så må ledere indse, at deres egen nationale sikkerhed står på spil.

Vi har brug for et integreret modsvar. Vi er på Titanic med isbjerge forude, og folk er bekymrede over en revnet flise i badeværelset. Der bruges ikke nok penge på at løse problemet. Indse at det er billigere at løse det i risikolandene, end at vente på migrationsbølgerne.

Udviklingsminister Rasmus Prehn understregede, at fred og forebyggelse af sult hænger sammen. Vi er ikke kun nødt til at uddele mad, men må give folk færdighederne og muligheden for at dyrke deres egen mad. Vi kan ikke acceptere, at folk sulter. Deres infrastruktur fungerer ikke. Han bekendtgjorde Sahel-donorkonferencen i København i morgen. Det danske folk vil gøre deres del.

Til spørgsmålet om problemet med international solidaritet sagde Beasley, at han hjalp til med at få øget det amerikanske bidrag til WFP fra 1,9 milliarder \$ i 2016 til 3,4 milliarder. Det største problem med fundraising fra verdens ledere er, at medierne kun er fokuseret på Brexit og Trump, eller nu COVID og Trump. Men han taler til dem på en oprigtig måde med autoritet baseret på hans kendskab til situationen.

500 millioner mennesker bor i destabiliserede områder fra Sahel til Mellemøsten. Man er nødt til at starte et sted og løse en situation ad gange, for eksempel Syrien eller Yemen, og derefter gå videre til den næste. Vi kan eliminere sult, hvis vi stopper konflikterne. Jeg taler fortroligt med de involverede parter for at stoppe konflikterne.

Vi bruger mad som et fredsvåben. Jeg fortalte studieværtten på "60 Minutes", da showet var ved at slutte, at hver aften når jeg går i seng, tænker jeg på de børn, vi ikke kan give mad,

fordi vi ikke har midlerne. Vi beslutter, hvem der skal leve, og hvem der skal dø. Disse mennesker lever fra hånd til mund i den uformelle økonomi. 130-170 millioner mennesker lever i alvorlig fødevareusikkerhed. Verden står på spil. Vi er nødt til at opbygge et nyt system for at ændre dynamikken. For 200 år siden levede 94% af befolkningen i fattigdom. Vi er nødt til at udrydde fattigdom for de resterende 10%.

Her er erklæringen fra FN's kontor for samordning af humanitær Hjælp om det højtstående humanitære møde om Sahel:

Danmarks regering er i partnerskab med den tyske regering, EU og FN vært for en humanitær begivenhed på højt plan om det centrale Sahel.

Begivenheden omfatter et ministermøde tirsdag den 20. oktober 2020, som skal følge op på et virtuelt møde blandt højtstående embedsmænd, der fandt sted den 8. september, og som fokuserede på praktiske erfaringer og fremadrettede planer vedrørende humanitære indsatser, udvikling og fredsbestræbelser, herunder med særlig opmærksomhed på indvirkningen og konsekvenser af COVID-19. (MR)

Et spørgsmål om liv og død: Opfordring til international mobilisering af fødevareressourcer til bekæmpelse af sult i Afrika

Mit navn er Ramasimong Phillip Tsokolibane. Jeg er leder af LaRouche-bevægelsen i Sydafrika. Jeg fremsætter ikke denne

presserende appell som borgers i mit land, men som talmand for alle dem der nu sulter, eller snart vil sulde, i Afrika, og som ikke har nogen til at tale på deres vegne.

Lige nu sulter mange millioner af mine afrikanske landsmænd. De sulter takket være en bevidst fremtvungen underudvikling af mit kontinent – håndhævet af det britiske imperiums neokoloniale magt, der agerer gennem den økonomiske magt fra City of London og Wall Street – i kombination med både en global pandemi og græshoppeplage samt andre naturkatastrofer, der påvirker fødevareproduktionen på kontinentet. For at bruge et teknisk sprog lider de af ‘akut fødevareusikkerhed i fase 4’, et skridt væk fra ‘fase 5: sult’. Hvis man dropper den elskværdige jargon, sulter de allerede, mens millioner flere også vil stå over for sult, medmindre der hurtigt stilles mad til rådighed for dem.

‘Menneskeheden står over for den største krise, nogen af os nogensinde har set. Det er tid for de velhavende til at stille op for at hjælpe dem, der har mindst’. Denne advarsel kom den 17. september fra David Beasley, administrerende direktør for FN’s Verdensfødevareprogram. Han skrev, at 30 millioner mennesker nu er i fare for at dø af sult. De fleste af dem er i Afrika.

Jeg vil gerne understrege, at dette ikke er et spørgsmål om, hvad der vil komme til at ske – det sker allerede. Og medmindre der bliver gjort noget, og gjort noget snart, vil millioner og efter millioner af mennesker dø i de næstkommende uger og måneder, som David Beasley advarede om. Han talte allerede til FN’s Sikkerhedsråd i april og advarede om, at 300.000 mennesker om dagen kunne dø.

Alt imens forskellige velgørenhedsorganisationer og andre organisationer har slået alarm og appelleret om penge, er det spørgsmål, som vi står over for, hvis vi vil redde liv, at sikre omfattende mængder mad hurtigst muligt til sultne og sultende mennesker. I betragtning af beskaffenheten af

infrastrukturen på kontinentet, og det faktum at meget af denne hungersnød forekommer i isolerede landdistrikter, ligger den distribution der må finde sted, langt ud over de enkelte regeringer og nødhjælpsagenturers midler.

Jeg tror, at vi må mobilisere verdens mest kompetente militærstyrkers logistiske kapacitet og udarbejde en strategi for at skaffe fødevareforsyninger fra fødevareproducerende nationer, såsom USA og Canada, og bringe dem direkte til dem, der har brug for det. Lad såvel 'venner som fjender' gå sammen i denne, den største af alle, humanitære bestræbelser. I sin seneste pavelige rundskrivelse, *Fratelli Tutti* (om broderskab og socialt venskab), skrev hans hellighed pave Francis, at det omsider er tid til at menneskeheden opgiver tanken om, at krig er berettiget – enhver form for krig, der koster menneskeliv. Dette er snarere en krig – eller mere præcist, en international kamp – for at redde det helligste af alt: menneskeliv.

Jeg appellerer til den amerikanske præsident, Donald Trump:

Tag denne udfordring op. Giv Amerikas landmænd missionen med at producere fødevarer til at brødføde de sultende, alt imens man tager de enorme ressourcer fra det amerikanske militær i anvendelse på denne barmhjertighedsmission, for at bringe mad til dem på mit kontinent, der har brug for det. Gør dette i din hustrus ånd, den elskværdige førstedame, Melania, som lovede at hjælpe Afrika og især dets børn på enhver mulig måde, da I besøgte kontinentet i oktober 2018. Tag ethvert skridt med nødforanstaltninger, der er nødvendige, for at få dette til at ske.

Dette burde være tilstrækkelig grund til at indkalde til det internationale stormagtstopmøde, som den store dame, Helga Zepp-LaRouche, formand for Schiller Instituttet, har opfordret til.

Vi kan redde liv, men det vil kræve en international indsats

for at gøre det. USA har gjort det tidligere. Jeg mindes den store indsats for at bringe mad til de sultende mennesker i Europa efter 2. Verdenskrig, der involverede en mobilisering af det storsindede og gode amerikanske folk, der sendte disse CARE-pakker og madforsyninger.

Mine afrikanske søstre og brødre kan blive frelst, hvis viljen er der, og hvis folk kan se sig selv handle i en ånd af næstekærlighed (agapē), hæve sig over småligheder for at gøre noget godt og stort.

Den 13. oktober 2020

Ambasadør Jacques Bacamurwanko, fhv. ambasadør fra Burundi til USA opfordrer til at rense Lyndon LaRouches navn

Et brev fra Helga Zepp-LaRouche den 8. juni 2020

Som reaktion på den forfærdelige forbrydelse, der blev begået i Minneapolis, modtog vi følgende meddelelse fra ambasadør Jacques Bacamurwanko, tidligere ambasadør for den afrikanske nation Burundi i USA. Lad hans erklæring anspore dig til at underskrive og cirkulere underskriftsindsamling for frifindelsen af Lyndon LaRouche:

"Jeg vil meget gerne nævne, at protestaktivisterne efter Minneapolis politibetjentens afskyelige drap på George Floyd

bør gøres bekendt med, at det er det samme antiamerikanske system, der var ansvarlig for 'stranguleringen' af Lyndon LaRouche, Jr. Lyns hals blev bogstavelig talt kværket af den samme bande hvide racister, der ikke ønskede, at han udøvede sin ret til at stemme, bevæge sig rundt eller rejse udenlands.

"Den gode nyhed er, at denne morderiske bande ikke formåede at stoppe udbredelsen, vidt og bredt, af LaRouches frihed og idéer."

"Verden af i dag ville være friere, hvis hr. Trump med en historisk præsidentiel befaling, underskrevet i Det ovale Kontor, kunne formå de antiamerikanske gangstere til at fjerne deres knæ fra Lyndon LaRouche 'hals'."

"Det er, hvad vores vedholdende forsvar og globale støtte for 'at rense LaRouches navn' faktisk indebærer. Hvis LaRouche fik fuld oprejsning, ville menneskeheden indlede en smuk æra med bæredygtig dialog for fred, borgerlige rettigheder og socioøkonomisk udvikling".

Jeg kunne ikke være mere enig i disse magtfulde ord fra ambassadør Bacamurwanko.

De bedste ønsker,

Helga Zepp-LaRouche

**Kina går sammen med FN's
Fødevare- og
landbrugsorganisationer**

for at afslutte fattigdom og sult;

Afrikanske nationer går også med

14. juni, 2018 – En begivenhed, der blev sponsoreret i fællesskab af to kinesiske anti-fattigdomsorganisationer og tre FN-fødevare- og landbrugsorganisationer, blev afholdt i Rom i sidste uge, for at fokusere på samarbejde for globalt at lykkes med de to første mål i »Agenda 2030« for at afslutte fattigdom, og at afslutte sult frem til dette år, inden for det mål, der bærer navnet FN's Verdensmål for bæredygtig udvikling (SDG; Sustainable Development Goals). En fælleserklæring blev udgivet om en styrkelse af partnerskabet mellem organisationerne.

Dette møde i Rom 6.-8. juni, som også involverede deltagelse på højt plan fra fire afrikanske lande – Tchad, Kenya, Senegal og Ghana – lancerede en kampagne for at indsamle case studies over fattigdomsreduktion fra hele verden, der skal være til rådighed gennem en lettilgængelig database, som Kina etablerede i 2017, ved navn *Global Poverty Reduction Online Knowledge Sharing Database* (Online fælles videns-database for global fattigdomsreduktion). En ny bog blev udgivet, *The Way Forward; Stories of Poverty Reduction in China (Vejen frem; historier om fattigdomsreduktion i Kina.)*

Forummets medsponsorer var: FN-organisationerne FAO (Fødevare- og Landbrugsorganisation); IFAD (International Fond for Landbrudsudvikling) og WFP (Verdensfødevareprogrammet); plus Kinas IPRCC (Det Internationale Fattigdomsreduktionscenter i Kina) og CIIC (Kinas Internet-Informationscenter).

Arrangementet i Rom fulgte efter et i Beijing med titlen Kinas

Internationale Forum for Fattigdomsreduktion 2018, der også så deltagelse fra Verdensbanken, Asiatisk Udviklingsbank og andre institutioner. De seneste tal om Kinas fattigdomsreduktion, der blev givet på maj-begivenheden, fastslår, rapporteret af CGTN: »I alt blev 55,64 million kinesere med bosted i landdistrikterne løftet ud af fattigdom fra 2013 til 2016, og mindst yderligere 10 mio. vil ryste fattigdommen af sig i år, hvilket betyder, at antallet af kinesere i landdistrikterne, som er blevet løftet ud af fattigdom i løbet af fem år, vil overstige 65 mio. – groft regnet svarende til befolkningen i et større, europæisk land, såsom Storbritannien, Frankrig eller Italien.« Beijing-mødet lancerede en pris for fremragende tilfælde af succes, med titlen, »Global opfordrings- og udfordringspris for bedste praksisser til reduktion af fattigdom«.

Disse møder og initiativer viser Kinas bestræbelser på at gå ud med sin anti-fattigdomssucces. Med hensyn til forbedring af landbrug og indkomst, skiller Kinas rekord sig ud i forhold til de falske anti-fattigdomsprogrammer, der karakteriserer årene 2000-2015 med FN's såkaldte Millennium-erklæring – udarbejdet af det Britiske Udenrigsministerium, og hvor forskellige former for fremgangsmåder blev promoveret for at tjene det i forvejen eksisterende City of London/Wall Street monetære system og handelssystem, som oprindeligt forarmede folk. Grundlæggende set involverede disse kyniske programmer som regel at forbinde lokale landmænd til »verdensmarkeder« ved at knytte deres indsats til en »værdikæde«, der i praksis for det meste betød udnyttelse. For eksempel, efter det caribiske jordskælv i 2010, forbandt »hjælpeprogrammer« mangodyrkere i Haiti til at leve billig mangomasse til Coca Cola til salg af trendy frugtdrikke i USA og Europa. Haiti blev efterladt forarmet.

I modsætning hertil involverer de kinesiske anti-fattigdomsprogrammer i landdistrikter at etablere transport, elektricitet, vand, boligforbedring og at identificere,

hvordan man enten opgraderer den eksisterende produktion af afgrøder, eller også introducerer nye afgrøder, der er bedre egnet til området, samt/eller tilbyde flytning. I dette forløb sørges der for bedre sundhedsomsorg, uddannelse og kulturelle aktiviteter.

Talere på Rom-begivenheden gennemgik omfanget af den kinesiske succes og, hvad der nu må gøres internationalt. »I løbet af de seneste 40 år har Kina løftet 700 mio. mennesker ud af fattigdom, hvilket udgør over 70 % af den globale fattigdomsreduktion. Kina har sat et mål for fjernelse af den resterende fattigdom frem til 2020, et årti foran FN's mål«, rapporterede CGTN 6. juni.

FAO-vicegeneraldirektør for programmer, Daniel Gustafson, der talte om den globale udfordring, sagde, »henved 703 mio. mennesker lever fortsat i ekstrem fattigdom ... og tallet for mennesker, der lider under kronisk manglende sikkerhed for fødevareforsyning, var 815 mio. i 2016, en stigning fra 777 mio. i 2015«.

Kinas internationale aktiviteter imod fattigdom og sult til dato blev gennemgået af Niu Dun, kinesisk ambassadør til FAO. »Vi har hidtil sendt flere end 1.000 eksperter og teknikere til Afrika, Asien, det sydlige Stillehavsområde, Latinamerika og Caribien for at hjælpe lande med at forbedre deres sikkerhed for fødevareforsyning.« Niu sagde, at rammen for samarbejde kommer fra FAO's programmer Syd-Syd- og Trekantsamarbejde.

Repræsentanter for hvert af de afrikanske lande, der deltog, gav specifikke oplysninger om deres nationers aktiviteter.

Foto: Grundskolen i Hujiaying i Kinas fjerne Shaanxi-provins er en af de skoler, der nyder godt af det kinesiske program, 'gratis frokost for børn'. Foto fra 2012.

'Arg fattigdom kan absolut besejres'

Leder fra LaRouche PAC, 25. juni, 2017 – På nogle få årtier har Kina udført nogle økonomiske bedrifter, der har efterladt verden i en tilstand af lykkelig forbløffelse: de har bragt 700 millioner kinesere ud af fattigdom; hævet den forventede, gennemsnitlige levealder fra 35 år til 76 år i dag; lanceret videnskabeligt arbejde i verdensklasse omkring udforskning af rummet og udvikling af nuklear fusionskraft.

Men Kina hviler ikke på sine laurbær. Præsident Xi Jinpings regering planlægger at fjerne fattigdom i Kina – og der findes stadig 40 millioner mennesker i denne kategori – frem til år 2020. For nylig mødtes Xi med ledere af Kommunistpartiet i Kinas nordlige Shanxi-provins, hvor han sagde til dem:

»Så længe, vi gør os umage, tænker korrekt, træffer effektive forholdsregler og arbejder fornuftigt og nede på jorden, så kan arg fattigdom absolut besejres.«

Kina begrænser heller ikke sin ambitiøse plan til Kina alene. Udenrigsminister Wang Yi deltog den 21.-22. juni i en todages konference med den Afrikanske Union i Addis Abeba, hvor han erklærede, at »tæt ved 400 millioner mennesker i Afrika lever under fattigdomsgrænsen, og flere end 40 millioner kinesere har behov for at blive løftet ud af fattigdom. Kina og Afrika må gå sammen i kampen mod fattigdom og om at opnå fælles udvikling. Dette er vores ansvar over for de kommende generationer, det kinesiske og afrikanske folks fælles mål og en iboende del af menneskeligt fremskridt.«

Wang Yi rejste fra Etiopien til Libanon, hvor han understregede, at »Kina er fortaler for flere handlinger til

at bremse en forværring af flygtningekrisen i Mellemøsten og finde en løsning så snart som muligt», og tilføjede, at Kina er villig til at forstærke samarbejdet inden for rammerne af Bælte & Vej Initiativet.

Som Schiller Institutets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, i de seneste uger gentaget har understreget, så var Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde, der fandt sted i sidste måned, 14.-15. maj, i Beijing, – og hvor hun selv var en fremtrædende deltager – et vendepunkt i moderne historie i retning af at gøre denne plan til en global realitet. Med den forgangne uges vigtige indikationer på USA's voksende involvering i Bælte & Vej-projektet, står vi nu på tærsklen til denne globale forandring.

EIR's stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, og hans hustru, Helga Zepp-LaRouche, har været frontkæmpere for mange af disse udviklinger, længe før de indtraf. Det var Lyndon LaRouche, der først erklærede, at USA's tilslutning til Bælte & Vej Initiativet var *nøglen* til den strategiske krise, og til dette formål skabte han det programmatiske grundlag med sine *Fire Love*. Og det var Helga Zepp-LaRouche, der, i en tale i Chongqing i 2015, først opfordrede Kina til at være med til at løse krisen med krige og emigration i Mellemøsten og Afrika, ved at bringe Bælte & Vej, eller den Nye Silkevej, ind i dette område. Det er Schiller Institutet, der har været pionerer inden for udbredelsen af klassisk musik og kultur som grundlaget for en dialog mellem civilisationer, med det formål at begrave britisk geopolitik, én gang for alle.

Vi står nu mindre end to uger fra begyndelsen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, hvor historiske topmøder mellem og blandt Donald Trump, Xi Jinping, Vladimir Putin, Shinzo Abe, samt andre, vil finde sted. Men, uanset resultatet af disse møder, understregede Helga Zepp-LaRouche i dag, er hele planeten nu i bevægelse under Bælte & Vej Initiativets overvældende dynamik. Et succesrigt resultat af dette

initiativ er, som det har været tilfældet fra dets begyndelse, afhængigt af det enestående, strategiske og politiskabende, begrebsmæssige input, som LaRouche-bevægelsen leverer. Og det er denne bevægelses særlige ansvar, erklærede Helga Zepp-LaRouche, at bruge sin organiseringsindsats til at introducere skønhed i den politiske debat.

Som Lyndon LaRouche har haft for vane at sige i årtier, så er tiden nu inde til at have det sjovt.

Foto: Præsident Xi Jinping mødes med repræsentanter, der deltager i Kinas Unge Pionerers 7. Nationale Kongres, i Folkets Store Hal i Beijing, 1. juni, 2015. (Photo Xinhua/Ma Zhancheng)

Kinas Silkevej udvider nødhjælp til Afrikas Horn

5. juni, 2017 – Kina udskiber mere end 2.821,75 tons ris til FN's Verdensfødevareprogram (VFP) i Somalia via den Maritime Silkevej, rapporterede Sixi Qu, Kinas VFP-repræsentant, den 2. juni. *Xinhua* kalder denne beslutning for »et konkret resultat i kølvandet på Kinas forpligtende engagement over for fødevarehjælp under Bælte & Vej Forum, der afholdtes i maj i år«.

Halvdelen af Somalias befolkning, inklusive 363.000 akut underernærede børn under fem år, har behov for akut fødevarehjælp. Risen vil give fødevarehjælp til 18 regioner i Somalia, der er ramt af tørke. Sammen med Kinas bidrag af ris, durra (sorghum) og Plumpy Sup (en næringsrig puré) er der tilstrækkeligt med mad til at ernære henved 223.500 mennesker i fire måneder, rapporterer *Xinhua*.

»VFP er meget taknemmelig over for Kinas regering for dens mangeårige engagement over for humanitær nødhjælp, som i betydelig grad vil styrke vores indsats for at levere vital fødevarehjælp til sårbare mennesker på randen af hungersnød. Fødevarer fra Kina vil nu tage rejsen ad den Maritime Silkevej for at støtte somaliere, der er ramt af tørke«, sagde Sixi.

Kina udvider ligeledes sit samarbejde med Etiopien, Somalias nabo på Afrikas Horn, efter Bælte & Vej Forum. Meles Alem, talsperson for Etiopiens Udenrigsministerium, rapporterede den 1. juni, at PM Hailemariam Desalegn i maj måned mødtes med folk fra 17 store, kinesiske selskaber med en anmodning om, at også de investerede i Etiopien. Kinesiske firmaer har investeret \$4 mia. i Etiopien i løbet af de seneste to årtier.

Efter han havde deltaget i og talt på Bælte & Vej Forum for Internationalt Samarbejde i Beijing, besøgte Desalegn flere kinesiske provinser, underskrev en låneaftale til \$250 mio. til en industripark og underskrev formelt Etiopiens medlemskab i AIIIB med håbet om at fremme lån til diverse planlagte infrastrukturprojekter«, sagde Alem.

Foto: I det tørkeramte Somalia på Afrikas Horn trues millioner af mennesker i hele landet af hungersnød.

**Lad dette blive Dag Ét –
indvielsesdag – for en ny æra
for udviklingen af**

menneskeheden som helhed! LaRouchePAC Internationale Webcast, 20. januar, 2017; Leder

Vi har et par emner, vi vil fremlægge her i dag, men vi lægger ud med en umiddelbar gennemgang fra både Lyndon og Helga LaRouche af de begivenheder, der fandt sted i dag, og vore marchordrer for de kommende par dage. Det er i dag naturligvis indsættelsesdag. Vi er nu officielt kommet til slutningen af 16 år med Bush/Obama-åraen. Vi står på tærsklen til noget nyt; vi har et nyt, officielt præsidentskab. Hvad dette nye præsidentskab vil blive, står endnu uklart; det er stadig udefineret, og det er Lyndon og Helga LaRouches vurdering, at vores job ikke har ændret sig. Det er stadig vores opgave at lægge Lyndon LaRouches Fire Love på bordet. Vi er, og må fortsætte med at være, dette lands intellektuelle lederskab, og det er vores ansvar nu at indvarsle et nyt, internationalt paradigme, som USA i høj grad må blive en del af – det, vi kan kalde for det »Nye Paradigme for Udvikling«.

Matthew Ogden: God aften; det er i dag 20. januar, 2017; indvielsesdag. Dette er vores special-webcast på indvielsesdagen fra LaRouchepac.com. Med mig i studiet i dag har jeg to kolleger – Benjamin Deniston her i studiet; og, via video, Michael Steger, som er med os i dag fra Houston, Texas, hvor han har tilbragt nogen tid sammen med Kesha Rogers.

Vi har et par emner, vi vil fremlægge her i dag, men vi lægger ud med en umiddelbar gennemgang fra både Lyndon og Helga LaRouche af de begivenheder, der fandt sted i dag, og vore marchordrer for de kommende par dage. Det er i dag naturligvis indsættelsesdag. Vi er nu officielt kommet til slutningen af 16 år med Bush/Obama-åraen. Vi står på tærsklen til noget nyt;

vi har et nyt, officielt præsidentskab. Hvad dette nye præsidentskab vil blive, står endnu uklart; det er stadig udefineret, og det er Lyndon og Helga LaRouches vurdering, at vores job ikke har ændret sig. Det er stadig vores opgave at lægge Lyndon LaRouches Fire Love på bordet. Vi er, og må fortsætte med at være, dette lands intellektuelle lederskab, og det er vores ansvar nu at indvarsle et nyt, internationalt paradigme, som USA i høj grad må blive en del af – det, vi kan kalde for det »Nye Paradigme for Udvikling«.

Dette er nogle af de emner, vi vil diskutere i dybden senere i programmet, med vægt på to, store projekter, der er eksempler på, og paradigmatiske for, dette Nye Paradigme for Udvikling: Kra-kanalprojektet i Thailand og Transaqua-projektet i Afrika – to projekter, som hr. og fr. LaRouche i årtiernes løb har været meget involveret i, og som blot eksemplificerer den form for store projekter for *menneskelig udvikling*, som må forfølges i de kommende måneder og uger, både internationalt, men også store projekter af den art, som vi må gennemføre herhjemme i USA.

Lad mig begynde med en næsten ordret gennemgang af nogle kommentarer, som både Lyndon og Helga LaRouche kom med umiddelbart efter præsident Donald Trumps indsættelsestale her i eftermiddag, og vi vil så diskutere dette lidt mere i detaljer, før vi går videre med en gennemgang af disse store, internationale udviklingsprojekter.

LaRouche sagde omgående, at det er meget uklart, mht. principper, hvad præsident Donald Trump har i sinde ud fra det, han fremlagde i sin indsættelsestale i dag. Lyndon LaRouche sagde, »De er meget forvirret på overfladen, og vi må vente og se, hvad der ligger under denne overflade. På baggrund af det, der blev fremlagt i denne tale, er der ingen klarhed over principper i det.«

Helga LaRouche sagde: »Det vigtigste på hjemmefronten er, hvordan Donald Trump vil honorere de løfter, han har afgivet.

Hvilke handlinger vil han faktisk tage?« spurgte hun. Med hensyn til den internationale front, var Helga LaRouches vurdering, »Trump burde vide, at det ikke fungerer sådan; blot at sige 'Amerika først'. Spørgsmålet er: Hvordan finder man fælles interesser, som er fælles for mange nationer, og ikke kun 'Amerika først'? Hvad er de fælles mål for mange nationer, og hvordan handler man for at forfølge disse mål?«

Dernæst sagde Lyndon LaRouche: »Problemet er, at princippet endnu ikke er klart. Det kunne gå i retning af et forenende princip; men, ud fra det, der blev fremlagt, står det endnu ikke klart, at det nødvendigvis vil blive det, eller præcis, hvad dette princip vil være.« Helga LaRouche gentog, »Generelt set var talen en meget blandet pose. Der er bestemt løfter om, at dette kunne gå i den rigtige retning, men vi må se konkrete planer for handling. Vi, LaRouche-bevægelsen, LaRouche Political Action Committee, må forstærke vores mobilisering for Lyndon LaRouches Fire Love. Det er godt, at Obama er ude. Vi vil få en frisk vind, en frisk brise, men der er brug for langt mere klarhed.«

Sluttelig sagde Lyndon LaRouche: »Vi vil ikke gå for meget ind på deres argumenter. Lad dem selv forklare deres egne argumenter.« Helga LaRouche sagde: »Vi behøver ikke nødvendigvis støtte ethvert aspekt af, hvad præsident Trump siger. Vi behøver heller ikke være overdrevent kritiske, men vi bør fokusere på vore egne principper og vore egne mål.«

Først og fremmest: Hvad er disse mål?

Nummer 1 – og det er stadig dagsordenen – må Glass-Steagall omgående genindføres som landets lov. I løbet af de seneste 24 timer har vi atter set et udbrud, i vid udstrækning pga. den mobilisering, som I, dette webcasts seere, og medlemmer af LaRouche-bevægelsen i USA har været engageret i; Glass-Steagall er nu tilbage i forreste front, tilbage på dagsordenen. Dette sås tydeligst af de spørgsmål, der blev stillet under høringen for godkendelsen af den udpegede

finansminister, Steven Mnuchin, og som rejstes af senator Maria Cantwell. Hun har, som folk ved, længe været en støtte af en tilbagevenden til Glass-Steagall, i mange år. Hendes første, og eneste spørgsmål til Steven Mnuchin, var, »Støtter De Glass-Steagall?«

Steven Mnuchins svar – og dette er Helga LaRouches analyse – var, »ægte sofisteri«. »Lyndon LaRouche har været meget klar omkring, at dét, vi har brug for, er den *originale Glass-Steagall, uden ændringer*. Så kommer denne Mnuchin-fyr og taler om en *modifieret Glass-Steagall* og blander det med Volcker-reglen«, sagde hun. »Dette er ægte sofisteri. Det er virkelig godt, at Maria Cantwell har meldt klart ud om dette spørgsmål, og nu må vi lægge meget pres på hende og andre, inklusive på præsident Donald Trump, for at få den ægte Glass-Steagall vedtaget. Som Maria Cantwell sagde, så kræver det en klar, skarp linje mellem investeringsbankaktivitet og kommercial bankaktivitet sådan, som Glass-Steagall oprindeligt blev udarbejdet af Franklin Roosevelt.«

Men Glass-Steagall er blot det første skridt til det fulde program for de Fire Love; og jeg mener, vi vil diskutere dette, ikke nødvendigvis stykke for stykke, men som en generel gennemgang, det princip, der forener Lyndon LaRouches program. Og vi må, som Helga LaRouches analyse siger, tænke på det som blot Dag Ét af de første 100 dage.

Hvad vi omgående må få at se, fra dette øjeblik, er en omgående forbedring i de amerikansk-russiske relationer. Det er der allerede positive indikationer på. Der er en invitation til præsident Donald Trump til at deltage, eller sende en delegation til at deltage, i Astana Fredsforhandlingerne i Kasakhstan; fredsforhandlingerne om Syrien. Det kunne ikke være mere presserende, end det er nu, med nyhederne her til morgen om, at ISIS på tragisk vis nu har ødelagt de storsslæede, romerske ruiner i Palmyra, det smukke amfiteater og de andre ruiner. Så det er presserende vigtigt.

Men samtidig må der blive et seriøst partnerskab mellem USA og Kina. Den store mulighed for dette – i kølvandet på præsident Xi Jinpings tale om en fremtid for en fælles og almen skæbne, som var temaet i hans tale for Davos Økonomiske Verdensforum under sit nylige besøg i Schweiz – er en konference, der kommer til maj i Kina, om Bælt-og-Vej-initiativet, og som mange statsoverhoveder vil deltage i. En eksplisit invitation er blevet overgivet til Donald Trump personligt for hans personlige deltagelse i denne konference.

Det, der står klart, er, at vi befinder os midt i en global proces for dramatisk og radikal forandring. Der kommer et betydningsfuldt skifte i dynamikken, som allerede finder sted, men som vil fortsætte med at udkrystallisere sig i de kommende måneder. De franske valg er i horisonten. Ifølge nogle beregninger er 75 % af vælgerne nu for at reducere sanktionerne mod Rusland. Dernæst er der de tyske valg, der kommer lidt senere efter de franske. I løbet af disse måneder kunne vi få at se en meget anderledes verden komme til syne. Det står klart, at det ikke længere er »business as usual«. Bush/Obama-æraen er forbi, og vi står nu på tærsklen til noget helt nyt.

Jeg vil gerne invitere Michael [Steger] og Ben [Deniston] til at sige lidt mere om dette, før vi går over til disse projekter, men, lad mig blot sige, om denne nye æra, som Helga LaRouche refererer til som nødvendigheden af at definere fælles interesser blandt mange nationer, og dernæst at samarbejde om at opnå disse interesser, eller, som præsident Xi Jinping udtrykker det, en fremtid for en fælles skæbne.

To store projekter, som jeg nævnte det, og som eksemplificerer mulighederne for at engagere sig på et sådant niveau og indvarsle dette Nye Paradigme for Udvikling, er Kra-kanalen i Thailand, der nu er meget konkret tilbage på dagsordenen – jeg kommer med flere detaljer senere – og Transaqua-projektet i Afrika. Det, vi ser, er, at den Nye Silkevej, Bælt-og-Vej-initiativet, går støt fremad og nu bærer frugt efter årtiers

arbejde fra LaRouche-bevægelsens side internationalt. Senere i aftenens udsendelse vil vi vise et kort klip af en video, vi har lavet, og som belyser Kra-kanalens historie, og som i de kommende dage vil blive ledsaget af et interview med en af hovedarrangørerne af dette projekt, Pakdee Tanapura. Og så får vi en slags generel præsentation af dette Transaqua-projekt i Afrika.

Men dette er store projekter, der blot eksemplificerer det, der, kan man sige, må blive det »nye normale« i dette Nye Paradigme for Udvikling, og for det, som USA som en presserende sag må deltage i.

Engelsk udskrift af hele webcastet:

**LET'S MAKE THIS DAY ONE – INAUGURATION DAY –
OF A NEW ERA FOR DEVELOPMENT FOR MANKIND AS A WHOLE!**

LaRouche PAC International Webcast, January 20, 2017

MATTHEW OGDEN: Good evening! It's January 20th, 2017. Today is Inauguration Day, and this is our Inauguration Day Special Webcast from Larouchepac.com. I'm pleased to be joined today by two of my colleagues – Benjamin Deniston, here in the studio; and, via video, Michael Steger, who is joining us today from Houston, Texas, where he's been spending some time with Kesha Rogers.

We have a few items that we're going to present to you today, but we're going to begin with an immediate overview from both Lyndon and Helga LaRouche of the events that occurred today, and our marching orders for the days to come. Obviously, today is Inauguration Day. We've come now, officially, to the end of 16 years of the Bush/Obama era. We're on the verge of something

new; we have a new Presidency, officially. What that new Presidency will be, is unclear; it is very much still undefined, and Lyndon and Helga LaRouche's assessment is, our job has not changed. We still have the task of putting Lyndon LaRouche's Four Laws on the table. We are, and must continue to be, the intellectual leadership in this country, and we are having the responsibility now of ushering in a new international paradigm of which the United States must very much indeed be a part – what we can call the "New Development Paradigm."

That will be some of what we will discuss in substance later in this broadcast with an emphasis on two major projects which are exemplary and paradigmatic of that New Development Paradigm: the Kra Canal Project in Thailand, and the Transaqua Project in Africa – two projects with which the LaRouches have been very much involved over decades and which are merely exemplary of the kinds of great projects for {human} development that must be pursued in the coming months, in the coming weeks, both internationally, but also great projects of that type which we must carry out here at home in the United States.

Let me begin with an almost verbatim overview of some comments that both Lyndon and Helga LaRouche had, immediately following President Donald Trump's inaugural speech this afternoon, and then we will discuss that in a little bit more detail before we get to the overview of these great international development projects.

What Mr. LaRouche said, right off the bat, is that

it's very unclear, in terms of principle, what President Donald Trump has in mind, just based on what he presented in his inaugural speech today. Lyndon LaRouche said, "It's very confused on the surface, and we will have to wait and see what is underneath that surface. On the basis of what was presented in that speech, there is no clarity of principle there."

Helga LaRouche said, "The most important thing on the domestic front is how Donald Trump will deliver on the promises that he's made. What are the actions that he will actually take?"

she asked. Regarding the international front, Helga LaRouche's assessment was, "Trump should know it doesn't work that way; merely saying 'America First.' The issue is: how do you find {common} interests, shared among {many} nations, not just 'America First'? What are the common objectives of multiple nations, and how do you act in pursuit of those objectives?"

Lyndon LaRouche then said, "The problem is that the principle is not clear yet. It could go in the direction of a unifying principle; but from what was presented, it's not yet clear that it necessarily will, or exactly what that principle will be." Helga LaRouche's reiterating remarks were: "Overall, the address was a very mixed bag. There are certainly promises that this could go in the right direction, but we need to see concrete plans of action. We, the LaRouche Movement, the LaRouche

Political Action Committee, must increase our mobilization on Lyndon LaRouche's Four Laws program. It is good," she said, "that

Obama is out. We will get a fresh wind, a fresh breeze, but a lot more clarity is still needed."

And then, finally, Lyndon LaRouche said, "We don't want to get too close to their arguments. Let them clarify their own arguments." And Helga LaRouche said, "We don't necessarily need to support every aspect of what President Trump says. We also don't need to be overly critical either, but we should be focusing on our own principles and our own objectives."

Now, first and foremost, what are those objectives?

No. 1 – and the agenda still stands – Glass-Steagall must be immediately reinstated as the law of the land. We saw, over the last 24 hours, an eruption again, largely due to the mobilization that you, the viewers of this webcast and members of the LaRouche Movement in the United States have been engaged in; Glass-Steagall is now back in the forefront, back on the agenda. This could be seen most clearly by questions that were raised during the confirmation hearing of Treasury designate-Secretary, Steven Mnuchin, that were raised by Senator Maria Cantwell. Maria Cantwell, as people know, has been a long-standing supporter of a return to Glass-Steagall for many years now. Her very first question and her {only} question of Steven Mnuchin was, "Do you support Glass-Steagall?"

Steven Mnuchin's answer – and this is Helga LaRouche's analysis – was "real sophistry." "Lyndon LaRouche has been very clear that what we need is the {original Glass-Steagall, without modification}. And here comes this Mnuchin guy, going on about a

{modified} Glass-Steagall, mixing it in with the Volcker Rule,"

she said. "This is real sophistry. It is very good that Maria Cantwell has now put herself on the spot on this issue, and now

{we} have to put real pressure on her and on others, including on

President Donald Trump, to get the real Glass-Steagall in place.

As Maria Cantwell said, that requires a clear bright line between

investment banking and commercial banking in the way that Glass-Steagall was originally designed by Franklin Roosevelt."

But Glass-Steagall is merely the first step in the full Four

Laws program; and I think we're going to discuss that, not necessarily piecemeal, but in terms of the broad overview, the principle which unifies Lyndon LaRouche's program. And the way to

think about that is what Helga LaRouche's analysis was, that this

is merely Day One out of what must be the First 100 Days.

What we have to see, immediately, from this moment on, is an

immediate improvement in U.S.-Russian relations. There are already positive indications of that. You have the official invitation of now-President Donald Trump to attend, or to send a

delegation to attend, the Astana Peace Talks in Astana, Kazakhstan; the peace talks for Syria. This could not be more urgent than it is right now, with the news that we received this

morning, that ISIS has, tragically, now destroyed the grand Roman

ruins of Palmyra, the beautiful amphitheater, and the other ruins

there. So, this is of urgent importance.

But, simultaneously, there must be a serious partnership between the United States and China. The grand opportunity for that, following President Xi Jinping's keynote speech on the future of shared and common destiny – that was his theme at the

Davos World Economic Forum during his recent trip to Switzerland.

[<http://america.cgtn.com/2017/01/17/full-text-of-xi-jinping-keynote-at-the-world-economic-forum>] The most immediate opportunity is a conference that's coming up in May, in China, on the subject of the Belt and Road Initiative, which many head of state will be attending. There has been an explicit invitation extended, for Donald Trump, himself, to attend this conference.

What is clear, is that we are in the midst of a global process of dramatic and radical change. There will be a major shift of dynamic which is already ongoing, but which will continue to crystallize in the coming months. The French elections are on the horizon. According to some calculations, 75% of the electorate are now in favor of rolling back the sanctions against Russia. Then you have the German elections coming later after that. Over the course of these months, we could see a very different world emerging. What is very clear is that this is no longer "business as usual." The Bush/Obama era is over, and now we're on the verge of something completely new.

Now, I would like to invite Michael and Ben to say a little bit more about this, before we get into these projects, but

let me just say, this new era, what Helga LaRouche is referring to as the necessity of defining common interests among multiple nations, and then working together to achieve those interests, or, as President Xi Jinping put it, a future of shared destiny.

Two great projects, as I mentioned, which exemplify the opportunities to engage on that kind of level and to usher in this New Development Paradigm, are the Kra Canal in Thailand, which is now back on the agenda in a very real way – and I'll get into some of the details on that later – and the Transqua Project in Africa. What we see is that the New Silk Road, the Belt and Road Initiative, is steadily moving forward, and it's coming to fruition after decades of work by the LaRouche Movement

internationally. Later in this show, we will be playing a brief

clip of a video that we made highlighting the history of the Kra

Canal, which also will be accompanied in the coming days by an interview with one of the key organizers of that project, Pakdee

Tanapura. And then we will have sort of an overview presentation

of this Transqua Project in Africa.

But what these are, are great projects which are merely

exemplary of what must become, you could say, the "new normal" in

this New Development Paradigm, and what the United States must {urgently} become a participant in.

Let me leave it at that. We can have a little bit more discussion and then get into some of the bulk of those projects.

MICHAEL STEGER: Well, I think everyone's fairly happy watching this broadcast, given the fact that especially the last eight years under Obama were a kind of psychological terror. There's definitely a relief. The one thing that's clear, is that it's a

moment of action. Perhaps President Trump understands that. As,

Matt, you indicated, as Lyn said, himself, we have to see what this actually means. But we, the LaRouche PAC and the LaRouche Association internationally know very well what this means. It's

largely determined by the actions that both Russia and China have

taken over the last three years around the New Silk Road initiative and a real collaboration, as Vladimir Putin himself called for in the 2015 United Nations General Assembly – an anti-Nazi coalition, like you saw in World War II – has to be brought together, a collaboration of nations.

And what that means – I think President Putin understands

this – and I think it's very important that the American people

grasp this. The eradication of this kind of terrorism, is the elimination of the British Empire, in the essence of a construction orientation; that you're actually building up the civilizations again, you're building up the populations.

You're

taking the areas of Southwest Asia, North Africa; the project of

the Transqua is in a key area to begin to develop many parts of

Africa that are right now threatened by this terrorist scourge.

The same is true from India through Pakistan, the Kra Canal. The

areas of Myanmar and Thailand and into Malaysia are also threatened. The Philippines.

So these questions of development are really the means by which an international coalition eradicates the terrorism; eradicates the drug trade; and begins to collaborate on mankind's true destiny, which is really much greater than simply solving some of these basic problems.

I'll say that for now. I think Ben might have more to say.

BEN DENISTON: That's exactly the issue. Maybe we can get it to it a little bit more, but you look at the United States, you look at the issue of Mexico and our relation to Mexico, for example, which has been a big subject of discussion. But what hasn't been put on the table, is, again, the kind of campaign and the programs that the LaRouche Movement has led up for major development projects. Mr. LaRouche, again, has a very rich and high-level history of relations with top Mexican officials, including one-time President JosÃ© LÃ³pez Portillo of Mexico, with whom he had a direct personal relationship around this idea of common development.

This can be directly taken to one of the key issues we'll get into – the issue of water development, as we'll discuss in the case of Africa; but that can serve as a model for the kind of projects that we could bring back to the United States. What Michael is saying here is critical: development is the key; development is the future; development is what's needed to actually {solve} these problems, not just address immediate crises, not just deal with catastrophes as they occur. But actually how do you move the world in many of these regions that

have been plunged into years if not decades of horrific activities led by the Saudis, Obama, Bush – all of these factions? How do you actually bring that into some real solutions

and resolutions that will create a long-term substantial change?

I think what Mrs. LaRouche said was very right on, in terms

of her response to the inauguration speech; is that it's a new world. We can no longer be thinking about individual nations alone; that's just part of the natural state that mankind is at,

at this point. Mankind has developed to the point where we're a

global force; the level of development and growth needed is something that goes beyond individual national boundaries.

You

have to do it with respect to nations and their interests and their boundaries and their cultures; but it's also undeniable that we're at a point where we have to think as a global species

– and really, an interplanetary species.

That's the basis for the future of mankind now. Where do

you define these common areas of mutual benefit, mutual interest

that nations can participate in; which creates a net higher amount of wealth and growth for all participants involved?

There's a principle! Mr. LaRouche was raising the issue of where's the principle; that's an actual scientific principle rooted in the scientific nature of mankind as a creative species,

and rooted in the very historical view of the point of human development that we're currently at. That is a principle; that

is something which you can continue to come to as the defining point for policy and what's needed now.

OGDEN: Absolutely! There is obviously a sense of dramatic change which is sweeping the country; and I think that President Trump addressed what is a reality. That there is a desperation among the American people; and that is obviously what rendered this election. The forgotten men, the forgotten women who feel a desperation and a despair as they look at these old abandoned factories, as he said, standing like tombstones scattered across the territory of this country. People who feel like they have no voice; and the sense that they now have the opportunity to participate once again in the policies of the United States. But participating in the policies of this country means a necessity for a deeply held education and profound understanding of principle, not just policies but a principle around which those actions can be taken. The sentiment of saying we're going to look at ourselves as standing on the threshold of a new millennium and unlocking the mysteries of space; and using American labor to build infrastructure across the United States, and roads and railroads and tunnels and bridges, is a positive one. But the understanding of where mankind is at in our history as a species right now, and what are the true scientific challenges that are facing us that require our creativity [in order] to be solved. That is where the real questions lie in terms of clarity of principle. And great leaders of the United States always had an understanding of what the principles were that mankind as a whole must resolve; the principled questions

which are there to be solved.

So, we're going to take a look at these two case studies

which we're selecting because of, first of all, their magnitude

in terms of the importance of their role in this interconnection

of a World Land-Bridge or a new land-based and maritime Silk Road, as it's being called with the initiative from Xi Jinping;

but also because of the role that Lyndon and Helga LaRouche have

played in these two projects over a number of decades, and the fact that their progress at this point does actually represent a

milestone in terms of the coming to fruition of a campaign of inaugurating this new era of development for mankind.

So, we're going to start with a short excerpt from a video

that LaRouche PAC made a number of years ago on the Kra Canal; the Thailand canal which has a long history going back over a century in terms of people looking at the different possible routes of cutting a canal through the isthmus of Thailand. But

it's also something that Mr. Lyndon LaRouche personally was involved in, in the 1980s. There are a lot of new developments

and hopeful developments around this, including a new book that

just was published called {Kra Canal: The Strategic History of Thailand}, which Pakdee Tanapura, who is an associate of the LaRouche Movement in Thailand and who was one of the prime organizers in the 1980s, is a contributor to this book; but also

a number of generals and admirals and other high-ranking and leading figures inside Thailand. This book is now being printed

in 10,000 copies and is being circulated among some of the leading government institutions. With the passage of the previous king and the new king coming to power in Thailand, there

is a strong openness; not to mention that there is a strategic shift now underway in Asia as a whole. The abandonment of the Obama Asia Pivot, the crumbling of the TPP; there's a strong potential in terms of the possibility of this project moving forward.

So, I'll have a little bit more to say about this after we play this clip; but again, this project – taken together with the other project we're going to talk about today – are merely exemplary of the type of new era of development that we must inaugurate today.

VIDEO voice [begins mid-sentence]: century, the concept of the preferred location for the canal route generally shifted towards southern Thailand, as compared to the earliest proposed routes.

We can compare the dimensions of a proposed Kra Canal with other well-known canals. The width of the Kra isthmus at its narrowest point is around 27 miles. Compare this to the width of the Panama Canal – about 48 miles. The length of the various Kra Canal proposals range from between 30 and 60 miles. The Suez Canal, for comparison, has a length of 119 miles. The height of the interior mountain chain where the Kra Canal would be constructed is about 246 feet. Compare this to the height of the Gaillard Cut of the Panama Canal, which is slightly lower at 210

feet.

The Straits of Malacca are not sufficiently deep for many large ships to pass through; the straits are 620 miles long, but very narrow – less than 1.6 miles at the narrowest, and only 82 feet deep at the shallowest point. Currently, large ships are required to travel much further south to the Lombok Straits near Java; which have a depth of 820 feet.

OGDEN: This is the beginning of the clip that we're going to play for you. We're going to explore a little bit more of the advantages of cutting this Kra Canal through the Thailand isthmus. What Mr. LaRouche has emphasized, is that you're linking together two very crucial oceans in the world – the Pacific Ocean and the Indian Ocean; this is a key connection in terms of this new Maritime Silk Road, and will completely transform the potential relationships between the countries in the Asia-Pacific region as a whole. So, we'll continue playing this clip for you right now.

VIDEO voice: Clearly, a Kra Canal poses a more reasonable option than travelling so much further south for larger ships; or for any ship taking the 620-mile detour through the congested and pirate-infested Straits of Malacca.

The 600-plus-mile Malacca Straits are by far the most heavily travelled of the world's canals, with more than twice the

traffic of the Suez and Panama Canals combined. By a recent estimate, one-fifth of world trade goes through the Malacca Straits; congestion or obstruction of the straits would dramatically increase the cost of trade. The maximum capacity of

the Singapore-Malacca Straits being 200,000 ships annually. A more recent assessment estimates that the traffic of the straits

has been increasing at an annual rate of 20%.

In 1973, Tams Engineering had conducted a study of choices

of Kra Canal routes, and suggested that route 5-A was the most suitable for the construction of a Kra Canal. At either end of

the canal would be located industrial zones estimated to span collectively about 100,000 acres. A decade later, in 1983-84, the Fusion Energy Foundation and {Executive Intelligence Review},

together with the Thai Ministry of Communication, held two successful conferences on the Kra Canal project. FEF updated the

earlier feasibility study done by Tams, and developed further on

the project's economic and industrial benefits. The Fall 1984 conference entitled "Industrialization of Thailand and the Kra Canal" took place in Bangkok, Thailand. The conference brought

together businessmen, engineers, and government officials from all of the ASEAN countries, to hash out the feasibility of building the canal.

PAKDEE TANAPURA: The idea of building the canal, of course,

was picked up again in 1983 when Lyndon LaRouche travelled to Thailand and organized an international conference on the Kra Canal. The participation was very good; we had representatives

from India, representatives from Indonesia, representatives

from Malaysia, representatives from Japan. In 1983, we didn't have a representative from China, but the Chinese are very observant about what we were doing. We had participation of the Ministry of Transport and Communications of Thailand, the Minister, Mr. Samatzu Tamaraif [ph] himself came to deliver a speech at the conference along with Lyndon LaRouche. Also, we had the participation of the GIF, the Global Infrastructure Fund group; from Japan, we had Dr. Yamamoto from the GIF group, as well as participation from Japan; a very prominent figure, Mr. Nakajima of the Mitsubishi Research Institute – a very prominent figure from the Mitsubishi Group. We had Mr. Saito also from the Toshiba Group, and we had lots of participation from [inaud; 28:55]. So, that was back in 1983.

VIDEO voice: The four panels covered all aspects, including a presentation by EIR/FEF researchers on the use of PNEs – or peaceful nuclear explosions – as the fastest, most efficient and cost effective method of construction.

OGDEN: So, the full video that that was just an excerpt from, is available on YouTube – "The Kra Canal; The Development of Southeast Asia"; and the link to that video is available in the description of this YouTube video. But as you heard Mr. Pakdee Tanapura mention, Lyndon LaRouche was a keynote speaker at both the 1983 conference and the 1984 conference that were organized there in Bangkok, Thailand with very high-level representation from almost every Asian country and from the Thai

government itself.

What Lyndon LaRouche said in a recent interview, and he continues to emphasize, is the absolute critical nature of the Kra Canal. But he delivered an interview in 2014 to the {Fortune Times} of Singapore, on the Kra Canal project. I'm just going to read a short excerpt of what Mr. LaRouche said, which will clarify, I think, why this is such a key project in the overall global development perspective that we're talking about. Mr. LaRouche said the following:

"Divide the maritime region of East and South Asia into three principal categories: China – a giant; India – a giant; and the maritime connection throughout Southeast Asia's maritime regions. Add the impact of such a triadic maritime and related connection to the physical economic relations to the Americas to the east, and the Middle East's underbelly and Africa. Then, the potency of a Kra Canal development appears not only as an eminently feasible feature, but as a strategic, political, economic force for the planet." He went on to say, "The sheer volume of maritime trade between the two great nations of Asia – China and India – and their connections through the South Asia maritime regions make the canal probably the most potentially beneficial and also efficient project for the entire region of the Pacific and Indian Oceans regions; and the co-development of the major regions of planet Earth as a whole."

Then, later, the following year, in 2015, some comments in

an informal discussion, but here's quote from those comments:
"With the completion of the Kra Canal, on top of the Suez
Canal
expansion which is ongoing in Egypt, there will be no longer a
separation between the Atlantic and Pacific economies. China
and
India will greatly benefit from those two canal projects,
along
with the smaller nations along the Southeast Asian Rim. This
must be pushed, hard. This will end the British geo-political
games in the Eurasian region; it will change the economic
character of the entire world."

So, I think that's the key here. What we're looking
at;
{this} is what Helga LaRouche was referring to when you
identify
a vision of common destiny or principles which are shared for
the
mutual benefit of many nations, of an entire region, or
potentially even, the entire globe; and then work together to
achieve those benefits. That's the era of development; that's
the new era of development which we have to inaugurate here.
And
I think that's exemplary – as Mr. LaRouche was just saying –
of
these kinds of global visions of how we can bring mankind to
the
next platform in terms of our development of the planet for
the
mutual benefit of all nations.

So, let's take that as one project; and then, shift
over to
Africa and look at what is now progressing around this really
unprecedented project in terms of water transfer in terms of
the
magnitude and the potential benefits for that continent also.

DENISTON: Regular viewers of our website might have seen this, but it was just this past December that there was a new Memorandum of Understanding signed between the Lake Chad Basin Commission, the Nigerian government, and also a major company out of China, called China Power. This is now a new, formal, serious step towards a feasibility study, a detailed engineering study of what it would take to actualize this Transqua project, as it has been called in its earlier designs. As it now stands, as the designs stand and even a slightly smaller version which was cited in this new Memorandum of Understanding would be the single largest water transfer project ever created on the planet Earth; being brought right into Central Africa to address some of major needs of that region. This has been on the table for decades – we'll get into that in a second – but what stands out now, again? We're in a new global paradigm, and what appears to be the key change that's now bringing this out of design and discussion and general acknowledgement of it being important; but into actual realization? Again, we have China's role. China Power is the company that led the construction of the Three Gorges Dam in China.

So again, we're seeing China playing a key role in bringing these much-needed, much-discussed mega-projects of development into fruition. While it might not technically be included as part of the whole New Silk Road or what they are now calling the Belt and Road initiative; it is intimately part of that entire

perspective, that entire program. This design to bring water from the Congo River Basin, not necessarily the end of the Congo

River where all the tributaries become the Congo River itself, but many of the upper tributaries that are at higher elevations

further inland; to bring a fraction – 5%, 8% of this water flow

– divert it to the north and to the west into Lake Chad to begin

refilling Lake Chad. This was designed in the early 1980s by certain Italian engineers; in particular, Dr. Marcello Vichi, who

has worked with the Bonifica Engineering Consulting Firm, who has

been very happy to collaborate with the Schiller Institute and Lyndon and Helga LaRouche in the past and recently in his promotion of this project.

But again, this would be an incredibly amazing contribution

to this entire region. Just compare it to the level of discussion you still get in the West around poverty in Africa; you still just get disgusting discussions of how we need to provide them with gravity-powered light bulbs because they don't

have electricity, so you can create a mechanism to provide light

by a certain gravity-powered mechanism. And that's some kind of

amazing contribution to the people of Africa who need electricity. That's just such a disgusting low level of thought

from this whole anti-development, Green perspective. And you look what China is saying: Let's bring the most modern, the most

advanced, the largest water infrastructure project ever built on

the planet Earth; and let's engage Africa in building it there.

Just to clarify, despite some of the lies that are put out, this

would not be China coming in and building the entire project with

their own people and their own labor force. That's often stated,

but it's not the case, and it's being demonstrated that it's not

the case. Just look at what's already happened and what's ongoing with the rail projects that China is working with various

African nations in developing. New standard rail lines in Kenya,

for example; just look at the figures on that. About 3000 Chinese are employed on that project there; 30,000 Kenyans are employed, and Kenyans are being trained to run these rail systems

in addition to the skill sets being developed to construct these

things. It's similar with other rail lines in other African nations. So, just to clarify that, this is not China coming in

and employing their own people and exploiting these African nations. This is coming in with this "win-win" perspective of an

investment; engaging with the populations there and developing the region for the benefit of all parties involved.

Just to emphasize, we have a first slide here [Fig. 1] just

to show a couple of examples; but this is a project and a general

idea that Mr. LaRouche and his associates have been advocating for decades. Prior to the design of the Transqua itself, which

is the name given by this Italian engineer who did a more

detailed initial engineering study for this project, the general idea was recognized as feasible and made sense if you just look

at the region – which we'll look at in a second – you can see where there's an abundance of water; you can see where there might regions where you can transfer it. It was recognized, going back to Mr. LaRouche's famous 1975 International Development Bank, that these kinds of investments into large-scale water transfer is exactly typical of the kinds of projects we need for Africa, for example; for nations in Africa.

Similar ideas were featured in the Fusion Energy Foundation report, "The Industrialization of Africa", just to cite another

example. This has been often discussed and developed and proposed in various other publications by {Executive Intelligence

Review}, by LaRouche PAC, by the Schiller Institute.

But it's probably also worth just highlighting that in March

2016, {Executive Intelligence Review} held a seminar in Frankfurt, Germany to discuss the development perspective needed

to solve the refugee crisis in northern Africa and stretching into the Middle East; which has been something that Mrs. LaRouche

has campaigned on for well over year now. That the solution to

this refugee crisis is to reverse the destruction that's been caused by Bush's wars, Obama's wars in that region, the support

of terrorism through support of Saudi Arabia and more directly.

But do the complete opposite and engage in large-scale development of this region to ensure that there's a future for people; especially for the younger generation. That's the

only way you're going to fundamentally get rid of terrorism; the exact opposite of Obama's drone strike policy, where every wedding party he drones, he creates ten times more future terrorists – because their lives have been destroyed – than he killed with his drone strikes. So, this was a very high-level seminar on that topic; and one of major projects that was featured, was this Transqua project. It featured two of the leading engineers; again this Dr. Marcello Vichi – and one of his associates who's also involved and is an expert on the project – as well as a representative of the Lake Chad Basin Commission. This is the level of promotion and discussion that our organization {Executive Intelligence Review}, Mrs. LaRouche, also our friend over in France, Jacques Cheminade who's currently running a campaign for the Presidency in France, has been a major supporter of this project. So, we have a very close history with this entire thing. Now again, with China actually taking the lead, this is becoming a reality.

Just to put that in a little bit of context, I want to briefly look at this map; because it's well known that water is a major issue for many parts of the world. And it's expected to become a growing issue for many regions as water use increases, population grows; and under the assumption that we're not going to have the level of water infrastructure that we need. If you just look at this map, put out by a United Nations report on global water issues, you can see in the lighter blues, you see regions where there is water scarcity due to the physical availability of water; and that's probably not a surprise in

the regions you see. In the west and southwestern United States, we see physical water scarcity. But you see much of Africa is not light blue, it's dark blue, which indicates economic water scarcity; meaning the water is there, but the infrastructure hasn't been developed to utilize the water supplies that are there. So, I think that's an immediate reference point that's worth making. You have major water supplies available throughout the African continent; what's been lacking is the ability to facilitate the kind of projects needed to develop and take advantage of those.

Here [Fig. 2] is just a global depiction of river runoff globally for all the major coastal watersheds combined that run into different oceans and basins. Here, you can see where I'm indicating, the Congo Basin has a very large and significant water flow out into the South Atlantic Ocean there. So, it's a major – maybe not the largest – but a major region of water flow that's available; the vast majority of which is not being used for any economic purposes. The Congo River itself, if people don't know, is the second largest river on the planet in terms of discharge into the ocean. It's kind of hard to compete with the Amazon itself, but the Congo is the second globally largest river; running at 1300 cubic kilometers per year of outflow. For a comparative reference for Americans, the Mississippi is 500 [cubic km]. So this is over 2.5 times the size of the Mississippi River. The Nile River, another major river in Africa, that obviously supports a very large population and development, is more in the range of 80-90 cubic km per

year.

So, we're talking about an order of magnitude plus larger than the Nile River.

Here [Fig. 3] we have a quick breakdown of the different water basins in Africa. This graphic is actually labelled in German,

so my German-speaking friends can read this just fine. But the entire Congo River Basin, as I'm indicating here, so you can get

a sense of the size; all funneling down into the Congo River out

into the Atlantic again. Then, just bordering it to the north and to the west, is the Lake Chad Basin. So this entire region,

all water deposited in here filters into Lake Chad itself.

Currently, this basin and the water in this basin, the water in

the Lake Chad system supports somewhere in the range of 30-40 million people. Over the past 40-45 years, Lake Chad – in terms

of total surface area – is now only one-tenth of its former size. So, if you compare 1972 to today, it's one-tenth of the size it was then. There have also been issues of rainfall decreasing in the past 20 years or so on the order of 15% to 20%.

So, none of these figures are new or a surprise; this has

been known since our organization has been campaigning for the development of this project. But it is a very real and developing crisis in the region, and it can be alleviated. Here's

a depiction [Fig. 4] of the actual change in the size of the lake; it's rather dramatic. The total outlying area here is the

1972 level; it had a low record in 1987, and it's recovered just

a little bit. But it's still a tenth of its original, expected size.

So this rather brilliant, beautiful proposal is to create a canal – again, that would not connect all the way down to the headwaters of the Congo River itself; but it would feed off many of the tributaries up in the highland regions and collect the water through a series of dams and reservoirs and canals in that region in the Democratic Republic of Congo and in the Central African Republic. You can see here an indication of the Congo River Basin as a whole, and the catchment region, and this is the canal that would be developed. Once it captures the water in that region, it could then be funneled into canals and existing rivers crossing the Congo River divide into the Lake Chad Basin, and then funneled directly into Lake Chad. What is being proposed here is something in the range of 50-100 cubic kilometers per year for the diversion. The original designs by the Italian leaders who originally did the engineering studies on this project, were looking at 100 cubic kilometers per year. Again, that's something on the order of 8% of the total water flow of the basin.

It's also worth noting that this would also provide flood control for the Congo Basin itself; so you could alleviate some of the periodic flooding which itself can be very problematic with the lack of infrastructure in the region.

So, the original designs are looking on the order of 100

cubic kilometers a year; this new Memorandum of Understanding threw out the figure of half of that – 50 cubic kilometers per year. Both of which are massive figures. You're talking about

on the order of a Nile River of flow, created by man, refilling

Lake Chad over some number of years. Again, just to help to get

a sense of some of these figures and what they mean, if you take

all of the western water projects in the United States: the Central Valley Project; the Franklin Roosevelt projects of the '30s; the Pat Brown projects of the '60s; the projects to divert

from the Colorado River into various regions. You combine all of

that, and you look at what is the total functional capacity of all these projects; you're talking about a maximum of 20 cubic kilometers per year. So, this is already 2.5 if not 5 times larger than all of California's water projects combined.

You take China's beautiful brand new South Water North project; they've completed two of the three routes for that project; the so-called eastern route, and the so-called central

route. Those combined are going to be transferring about 30 cubic kilometers a year. When the western route is added on, that'll be closer to 45. But again, even the lower estimate of

the Lake Chad Transqua diversion project is 50 – is larger than

the South Water North project in its entirety; and it could be even twice that if the full extent is developed.

Hydropower will be developed along this region to provide

much-needed electricity; and obviously the water will be used not

just for refilling the lake, but an entire development of this

region. If the full design is developed in its entirety, you can have a navigable canal that will be part of that; along with which, you can have inland ports, new industrial development, all kinds of economic activity along the canal itself. The level of land irrigation for farming that's being discussed – even with the current proposal of 50 cubic km per year – is equivalent to the entire California Central Valley.

If you know what the California Central Valley means for food production for the United States, this should tell you something. You're going to have a California Central Valley potential of food production right in the central heart of Africa. So this is an amazing project that will not just benefit the immediate nations touching the project; it will have spreading effects throughout [Africa], and is typical of the type of principle of development that is needed in this current period. You look for these large-scale actions that can benefit all the partners involved. China is making an investment; they're going to benefit from the project by being able to participate in its construction, but also getting new markets to work with as these African nations are able to grow and develop. All these African nations are going to get power, water, skilled training to construct and operate these projects, the related industry that can go along with these development corridors. This is exemplary of the type of programs that are needed today. I think it deserves a very high level of support and

praise for the potential of this thing becoming a reality. Again, it should serve as a reference point for the level of discussion needed for the United States. Much could be said – we've already taken up a fair amount of time with this, but the United States' relation to Mexico; you have the entire NAWAPA design in principle of managing the entire – and then potentials to add in southern contributions from Mexico itself. So, you have similar ideas of joint development that can not only alleviate current drought conditions that are ravaging California, the southwest United States, and much of northern Mexico; you can actually create a qualitatively higher level of ability to support completely new levels of agriculture development. You turn entire territories that are now uninhabitable into potentially some of the best land that you're going to want to get your hands on.

It's this future-oriented level of development on this scale, rooted in these types of principles, that I think is only reference point and the only standard that we should really be holding ourselves to at this point. So, you take, this is exemplary; what we just discussed with the Kra Canal. These are just a few keystone projects that really signify a new era for mankind, and define the level of discussion that we need to rise to in the United States.

OGDEN: So again, this is the paradigm which we wish to inaugurate today. This is something that the United States must

be a part of, when we talk about a vision of common destiny for mankind; which was the way that Xi Jinping put it in his speech at Davos. When we talk about the mutual benefit among nations, it's defining these sorts of principles of the future and scientific challenges that can be overcome; and doing that together among nations, which is the paradigm of the 21st Century. We cannot retreat from that.

I think it's very clear, as President Trump said in his inaugural address, the time for empty talk is over; now is the hour of action. True! But the question is, what form will that action take? And according to what principle will that action be conceived? We go back to the Four Laws document of Lyndon LaRouche. The principle is very clear in that document; this is not just a policy paper. This is document which is formed around the principle that makes mankind different from animals; that we can master nature and improve it for the benefit of all mankind. Increasing the productive powers of the labor force through new technologies and new principles that are discovered; that's the core principle of Mr. LaRouche's Four Laws document. But I think that's what defines this hour of action which must be taken.

I'd like to put up on the screen right now the link to our petition – which we are still circulating – this is lpac.co/trumpsotu. Again, this is a petition demanding that

Trump act on his words promising Glass-Steagall, which he said in his campaign; and it must be a strict Glass-Steagall as LaRouche has defined it. This is between now and the State of the Union address. So again, if you haven't signed that petition, this is still the active, leading campaign from LaRouche PAC here in the United States.

But let me let Michael say a little bit – if you wish to.

MICHAEL STEGER: I think what Ben indicated is that what are possible today are platform-like projects; and that's sort of the question for this new administration. Are we going to take actions which don't simply address the problems which we currently face? But as President Trump said, are we going to move into the future? That's not characterized by some linear notions of time; that requires a physical leap in mankind's sense of productivity and mankind himself as a species. The kind of projects that need to be taken up in the United States, being here in Houston with Kesha Rogers, we had a chance to meet with about 25 former rocket scientists from NASA. Leading figures, some of whom worked their entire careers in the manned space program. They are ready to move forward; they see the potential, but I think what defines the Apollo-like project today is to conquer the fusion energy program. That's something mankind has yet to do; we've clearly got a capability internationally with robotics, and combined with the manned space program to begin

to
really advance our abilities of exploration on the Moon and Mars.

But the real question for mankind on Earth, and for mankind throughout the Solar System, is going to be this fusion platform. That's the kind of clear and distinct action that, if this administration takes, we will certainly move into the future in an unparalleled way.

OGDEN: We do see some references in this inaugural speech. As President Trump said, we're standing on the verge of a new millennium; and it's one in which we can unlock the mysteries of space, free Earth from the miseries of disease, and harness the energies, industries, and technologies of tomorrow. Fusion power as my example of what that could be. But, it's not enough to say those words; there has to be a clear pathway to achieve that, and the clear intention from the leadership of the United States to make that happen. But it requires an entirely new paradigm of thinking among the American people and among the nations of the planet generally.

We must maintain a sense of common destiny, a shared future of common benefit; and I think if we take this as an Inauguration Day, but in a much broader sense of the word. Not just the inauguration of a new President in the United States; but

potentially the inauguration of a new era of development for the planet. One which is already in motion; that paradigm is already underway, but it's waiting for the United States to become an active and willing participant in that new economic and strategic paradigm.

So, let me go back to the remarks that Lyndon and Helga

LaRouche made earlier today which I cited in the beginning. Helga

LaRouche was very clear; we must be focussed on our own principles and our own objectives, and proceed as we have been proceeding. We are very clear in terms of the fact that yes, the

Bush and Obama era is over; a fresh breeze could be blowing through. A lot can change; this could potentially be the end of

business as usual, but more clarity is still needed. And that clarity can only come from the leadership exemplified by the LaRouche Movement, defined and informed by clear scientific principle.

So, let's take these two great projects that we discussed

here today – the Kra Canal and the Transqua project in Africa – as paradigmatic of what the new era of development can be. Let's make the decision that this is not just Day One of the First 100 Days of new Presidency of the United States. It's not

just Day One of a new administration, but let's make this Day One, Inauguration Day, of a new era for development for mankind

as a whole.

Thank you very much for joining us here today. Please be sure to watch the video of the Kra Canal project in full; the

link is available in the description. And watch out for an interview with Pakdee Tanapura that will be coming very soon. And

also hopefully, we will have more elaboration of the great and optimistic vision that Ben laid out in terms of this potential to develop the African continent as a whole.

Thank you very much for joining us here today, and please

stay tuned. We're in for, I think, a wild ride; and we have a lot of work to do. Sign up to our email list if you haven't yet;

subscribe to the LaRouche PAC YouTube channel; and stay tuned to

larouchepac.com.

Ny tysk Afrikapolitik: Investeringer, Mittelstand, Fair Trade

19. jan., 2017 – Tysklands udviklingsminister Gerd Müller har udgivet sit udkast til en ny Afrikapolitik for Tyskland. Vægten er ikke længere lagt på pengeoverførsler og finansiering af mange isolerede, små projekter, men snarere på jobskabende investeringer i afrikanske lande med den aktive deltagelse af den tyske *Mittelstands* selskaber. Hvis sidstnævnte investerer, vil Ministeriet bevilge risikogarantier og skattelettelser. Flere penge end mængden af traditionel udvikling vil blive nødvendigt, men Afrika ville også få mere at skulle have sagt i dets egne udviklingsperspektiver – hertil må FN's Sikkerhedsråd

reformeres, således at Afrika (dvs., Den afrikanske Union) får et sæde som permanent medlem.

Hvis Afrika ikke får den støtte, det har behov for, vil millioner af unge afrikanere komme til Europa hvert år, og ikke 170.000, som i 2016, advarede Müller. I et interview på ARD Tv morgenshow sagde han, at fokus helt sikkert ville ligge på at samarbejde med de stater i Afrika, der er stabile og forpligtende engageret til samarbejde, men debatten om korruption bør altid huske, at alvorlig korruption også findes i Europa – hvor den igangværende undersøgelse af Volkswagen om deres dieselsvindel er et fremtrædende eksempel netop i disse dage.

Denne nye fremgangsmåde over for Afrika er endnu ikke officiel politik; udkastet til forslaget skal diskuteres med Ministerierne for Udenrigsanliggender, Økonomi og Finans. 'De Grønne' og hele deres følge af NGO'er er utilfredse med udkastet – hvilket afslører dem alle som værende fjender af afrikansk udvikling.

Kina vil dramatisk forøge investeringer i Nigerias økonomi

12. jan., 2017 – Efter et møde i Abuja med Nigerias udenrigsminister, lovede den kinesiske udenrigsminister Wang Yi i går yderlige investeringer til \$40 mia. i Nigeria, som kommer oven i de \$45 mia., Kina allerede investerer i Afrikas mest folkerige land. Wang understregede også, at de to nationer var strategiske partnere.

»I Kina har vi allerede finansieret for i alt \$22 mia. projekter i Nigeria«, sagde Wang, »og for \$23 mia. projekter er i gang. Vi er også i færd med at følge op på for yderligere \$40 mia. investeringer i en olieledning«, meddelte han, rapporterer *Daily Trust of Nigeria*. Kina er også involveret i det afgørende, regionale Transqua-projekt. I december blev et forståelsesmemorandum underskrevet i Nigeria – som er leder af de fem lande, der er mest berørt af vandkrisen i dette område – med PowerChina, der vil betale for en foreløbig undersøgelse af muligheden for projektets gennemførelse.

Minister Wangs nigerianske modpart, Geoffrey Onyeana, genoptog de foregående møder om økonomisk samarbejde med kinesiske regeringsfolk og understregede Nigerias mangeårige og fortsatte økonomiske bånd til Kina. Han sagde, at »inden for infrastrukturområdet, som er et af den føderale regerings prioriteter mht. et program for diversifikation [fra olie], har den kinesiske regering vist en masse samarbejde med os i dette felt, og har hjulpet os inden for transportområdet – især projekter for jernbaner og lufthavne«.

Nigeria lovede også at lukke et handelskontor, som Taiwan har i landet, som en demonstration af standhaftig tilslutning til politikken med Ét Kina.

**Kinesiskbygget afrikansk
jernbanelinje, der forbinder
Djibouti og Addis Abeba,**

tages i brug

11. jan., 2017 – En multimilliarddollar, kinesiskbygget jernbaneforbindelse, der forbinder Afrikas Horn med kontinentets udstrakte indlandsområder, blev officielt åbnet den 10. januar og udgør en vigtig milepæl i Kinas spirende indflydelse i området. Den 750 km lange jernbanelinje forbinder havnebyen Djibouti ved Det røde Hav og Addis Abeba, hovedstaden i indlandsstaten Etiopien, Afrikas hurtigst voksende økonomi. Jernbanen forventes at reducere rejsetiden mellem de to byer fra tre dage via veje, og til blot 12 timer med tog. Det anses også bredt for at være begyndelsen til et trans-afrikansk jernbaneprojekt, hvor en 2000 km lang linje vil forbinde Djibouti, beliggende ved mødestedet mellem Det røde Hav og Adengolfen, en port til Suezkanalen og en af verdens travleste skibsrouter, tværs over Afrika til Atlanterhavet.

Jernbanen blev for 70 % 's vedkommende finansieret af Kinas Exim Bank og bygget af to store, statsejede selskaber – China Civil Engineering Construction Corp. (CCECC) og China Railway Construction Corp. Det er det seneste symbol på Kinas voksende tilstedeværelse i Afrika, et kontinent, der traditionelt har befundet sig under Vestens koloniale indflydelse. Jernbanelinjen er den første, elektrificerede jernbane, bygget med standardmål, på kontinentet, bygget med kinesiske standarder og teknologi.

Under indvielsesceremonien i går morges sagde Yuan Li, præsident for CCECC, at åbningen af den nye jernbane var »en drøm, der gik i opfyldelse« og »endnu et symbol for det kinesisk-afrikanske venskab«.

Afrika har presserende behov for, at Amerika atter bliver stort

Et nytårsbudskab til nyvalgte præsident Trump og det amerikanske folk.

Af R.P. Tsokolibane, LaRouche-bevægelsen, Sydafrika.

23. dec., 2016 – Mit navn er Phillip Tsokolibane, talmand for LaRouche-bevægelsen her i Sydafrika. Med min hilsen til Dem, nyvalgte præsident Donald J. Trump, og til det amerikanske folk, mener jeg at give udtryk for mine sydafrikanske medborgeres, og alle afrikaneres, håb for Deres succes.

Hr. Trump: De indtager embedet på en international bølge af folkelig modstand mod, og afvisning af, den magtfulde elite, der har kontrolleret det kollapsende, transatlantiske finansimperium og dets mislykkede politik, som har efterladt det meste af verden, inklusive store dele af Deres egen nation, i økonomisk ruin. Præsident Barack Obamas to embedsperioders vildledelse har bragt Amerika ud på randen af militær konfrontation og mulig atomkrig med Rusland og Kina, hvilket ingen mentalt rask person ønsker. Obama har lanceret krige for regimeskift og støttet og bevæbnet terrorister og således myrdet befolkninger i en grad, der svarer til folkemord, over hele planeten. Jeg kan fortælle Dem ligeud, at USA under Barack Obama, hans klon (og Deres besejrede modstander) Hillary Clinton, samt Bush-klanen, hvis politik Obama kopierer, spottes i hele verden og her i Afrika for denne politik, og han støttes kun af det døende, angloamerikanske imperiums lakajer.

Men, med udgangspunkt i Øst, og under direktion af præsidenterne Putin i Rusland og Xi i Kina, kommer der betydningsfulde initiativer, der, hvis de bliver forstået

korrekt, og De selv og det amerikanske folk tilslutter sig dem, kan omstøde forbandelsen med en Obama, som i realiteten ikke er andet end en marionet for det onde britiske monarki og dets oligarkiske følge. Vi har nu, i bogstavelig forstand, mulighed for at opbygge en ny fremtid for menneskeheden – en fremtid, der hurtigt kan føre til en ny æra med samarbejde mellem nationer – og som således gør en ende på geopolitik og en konkurrence, der sætter folk og nationer op imod hinanden, til fordel for de degenererede monetarister og deres pengeimperium. Vi må gøre hele menneskeheden rig i en fremtid med kreative opdagelser, med gennembrud inden for videnskab, der vil være drivkraft for civilisationen som helhed hen imod kæmpe spring for fremskridt.

En sådan verden kunne indtil for nylig kun store mænd drømme om, såsom jeres egen Martin Luther King, Jr., og vores fader, Nelson Mandela, men som Wall Street og City of London konspirerede om at knuse.

Skabelsen af BRIKS-alliancen, af hvilken mit land er det stolte medlem, med dets forpligtende engagement til at udstede massive mængder kredit til det, der kaldes storstilet 'infrastruktur-udvikling', som i Kinas 'Bæltet-og-Vejen', er podekrystallen til et nyt, globalt system, et system, der gør en ende på den påtvungne underudvikling i Afrika og andetsteds. Denne politik er helt igennem amerikansk i sin oprindelse og er baseret på Det Amerikanske System for Fysisk Økonomi, som blev udarbejdet af jeres første finansminister, den store Alexander Hamilton (se hans Fire Rapporter til Kongressen)[1]; han forstod, at al værdi skabes gennem den uophørlige forbedring af den produktive, menneskelige arbejdskraft. Det er den førende, moderne fortaler for Hamiltons system, verdens førende fortaler for fysisk økonomi, statsmanden Lyndon LaRouches udtrykkelige politik.

Lyndon LaRouches moderne 'opdatering' af Hamilton, som fremlægges i hans 'Fire Love', afviser det monetaristiske systems behandling af mennesker som dyr, som en hjord, der

skal udtyndes af en selvudnævnt elite, og gør i stedet den uophørlige realisering af menneskets skabende potentiale til universets fremmeste kraft for forandring til det gode. Regering – alle regeringer – må handle ud fra det princip, som er omdrejningspunktet i jeres egen Forfatning: at al politik må tjene det almene vel, nu, ved at handle nu for at forbedre de fremtidige vilkår for alle mennesker, og ikke blot for en dekadent, oligarkisk elite.

Det, som kineserne og russerne i realiteten foreslår, er en politik for gensidig fordel og forbedring, der tjener princippet om det almene vel, hvis moderne forsvar kan spores direkte til det arbejde, som hr. LaRouche og hans hustru, 'Silkevejsladyen', Helga Zepp-LaRouche, har udrettet i løbet af de sidste 50 år. Som jeg sagde, så er dette i realiteten en 'amerikansk' politik i traditionen efter Hamilton, Henry Carey, Abraham Lincoln og, i sidste århundrede, Franklin Roosevelt og John Kennedy.

Det er i sandhed ikke blot i Amerikas virkelige interesse, men også dets historiske mission, som er testamenteret os af Hamilton og jeres grundlæggende fædre, for at lede den globale revolution imod britisk monetarisme og dets kvægrøgter-politik, hvilken sidstnævnte politik uvægerligt fører til befolkningsmæssig kollaps, fordi en sådan anti-human økonomi aldrig vil kunne støtte og opretholde selv det nuværende befolkningsniveau, især under et finanskollaps' betingelser. I dag konfronteres Afrika, med mindre en sådan politik omstødes, med et overlagt og forudsigtigt folkemord på en skala, der ville gøre den britisk-skabte, unattrlige skabning, Adolf Hitler, grøn af misundelse. Vi i Afrika anser de nye initiativer, der kommer fra BRIKS-medlemmerne Rusland og Afrika, for anvendelse af kernekraft og anden infrastruktur, som værende ikke blot ønskværdige, men afgørende for vores overlevelse.

Men hvis vi skal finde vej til en fremtid med fred og fremgang, må vi henvende os til Dem, hr. Trump, og til Deres

store, amerikanske republik, og kræve, at I også er med til at løfte os bort fra afgrunden, der vinker forude. Vi afrikanere trygler ikke. Vi beder ganske enkelt om, at I atter påtager jer den storhedens kappe, som jeres nation skabtes til at bære, i en revolution mod trældom for britisk imperialisme. Lad Amerika, sammen med verdens andre store, kontinentale magter, Rusland og Kina, slutte sig til at sætte menneskets kreative udvikling i centrum for en ny æra med fred og udvikling, og vi vil få begge dele.

I 1980'erne, da Lyndon LaRouche stillede op til præsident for jeres nation, fremlagde han et budskab over tv, der beskrev en fremtidig koloni for jordboere på Mars, anført af en kvindelig, amerikansk forsker. Dette udtryk for en mission for menneskeheden blev knust af de successive Bush-regeringer og deres klon, Obama-regeringen, som har ødelagt jeres bemandede rumprogram. Men tiden er inde til atter at drømme store drømme og til at anbringe mennesket uden for og væk fra denne lille planet og ind i universet, i søgen efter nye opdagelser og ny viden. Det er mit håb, at, med hjælp fra det amerikanske folk, kan denne 'kvinde på Mars' blive afrikaner!

Idet vi rækker hånden frem til venskab, forstår vi afrikanere – især på denne tid af året, hvor vi reflekterer over vores menneskelighed og menneskets grundlæggende godhed – at jeres hjælp til os, og til andre i verden, der har hjælp behov, også vil hjælpe jeres egen nation, ikke alene i et partnerskab for økonomisk udvikling, men på et spirituelt plan, idet vi alle bliver bedre mennesker. Det er således i ånden af denne universelle tid, at vi søger 'fred på Jord, og i menneskene velbehag', i hele verden.

Jeg sender således mine hilsner til det amerikanske folk og minder dem om, at verden har brug for, at I bliver det store folk, som Hamilton, Lincoln, Franklin Roosevelt og Kennedy opfordrede jer til at være. Og jeg rækker hånden frem til Dem, nyvalgte præsident Trump, i venskab fra Afrika, og ønsker Dem succes med deres ofte erklærede mål, atter at gøre Amerika til

den store nation, som var meningen med den, og som den må blive igen.

Ramasimong Phillip Tsokolibane, 23. december, 2016.

Foto: Fra BRIKS-topmødet i Brasilien, 2014: Statslederne Vladimir Putin, Rusland; Narendra Modi, Indien; Dilma Rousseff, Brasilien; Xi Jinping, Kina; Jacob Zuma, Sydafrika. Dilma Rousseff blev afsat ved et politisk kup i 2016; alle de øvrige er fortsat deres nationers ledere.

[1] Se hovedartiklen: 'Nyt kreditsystem',
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=15409>

NYHEDSORIENTERING APRIL 2016: Seminar – Forlæng den Nye Silkevej til Sydvestasien og Afrika

Den 18. april 2016 afholdt Schiller Instituttet og Executive Intelligence Review et seminar på Frederiksberg med deltagelse af repræsentanter fra ambassader, institutioner, erhvervsliv og interesserede samfundsborgere. Seminaret

blev indledt med musik ... Derefter fremlagde Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og international præsident for Schiller Instituttet, et billede af den uhyggelige strategiske, finansielle og politiske krise verden befinder sig i, men præsenterede samtidigt det nye paradigme, der kan give menneskeheden en gylden fælles fremtid. Hussein Askary, Schiller Institutets koordinator for Sydvestasien, præsenterede derefter en vision for de fantastiske muligheder, der er for at udvikle Sydvestasien og Afrika i forlængelse af Schiller Institutets Verdenslandbro og Kinas program for Den Nye Silkevej. Sidste taler inden diskussionen var Hr. Abbas Rasouli fra Irans ambassade i Danmark, der i en tale om Silkevejen og Iran-faktoren fortalte om landets planer om at forbinde Europa og Asien. Videoer og lydfiler med musik, alle taler og dias findes på www.schillerinstitut.dk/si/?p=12525.

Download (PDF, Unknown)

Tørke og sult rammer mange millioner i Afrika: Direkte resultat af det britiske økonomiske system med Wall Street

8. februar 2016 – Tørke og fødevaremangel berører nu mange millioner mennesker fra Zimbabwe og i hele Sydsudan og ind i Afrikas Horn. Den udtørrede situation har forbindelse til vejrfænomenet El Niño og er af denne grund ligeledes til stede i andre lokaliteter i Stillehavsområdets Indiske Hav, inklusive i Sydasien og tværs over til Centralamerika. Men sårbarheden over for lidelse, fordrivelse og død er resultatet af at tillade det afdøde, britisk-baserede »markeds«-system at blive hængende, med dets planer for at forhindre de fysiske midler til at forsvare og fremme menneskeheden.

Der er erklæret katastrofetilstand i sidste måned i Etiopien (befolkning 100 millioner) og Zimbabwe (befolkning 16 millioner). Sydsudan er underkastet en ekstrem situation, og Egypten har indledt et nødhjælpsprogram for at afhjælpe den. For eksempel har Etiopien lige nu og her brug for fødevarehjælp til mere end 10 mio. mennesker.

I dag sagde FN, at der hersker en ekstrem nødtilstand for børn i Somalia (befolkning 10,8 mio.). FN's direktør for fødevarehjælp til Somalia, Peter de Clercq, sagde, »Niveauet af fejlernæring, især blandt børn, er særdeles bekymrende, med næsten 305.000 børn under fem år, der lider under akut fejlernæring. Vi skønner, at 58.300 børn vil dø, hvis de ikke

kommer under behandling.«

Husk, at, i 2011 døde henved 260.000 mennesker i Somalia pga. manglende rettidig hjælp. Næsten 1 mio. somaliere – 1 ud af 12 – kæmper for blot at få noget at spise. FN erklærede, at henved 4,7 mio. mennesker, næsten 40 % af befolkningen, har et overhængende behov for nødhjælp af enhver art – vand, mad og medicin.

I det område, der kendes som Centralamerikas »Tørre Korridor«, (Guatemala, Honduras, El Salvador, Nicaragua og Costa Rica), berører en to år lang tørke 4,2 mio. mennesker, af hvilke 3,5 mio. med nød og næppe kan få mad. I Guatemala er 100 % af landets majs- og rishøst blevet udslettet, og regeringen har erklæret en fødevare-katastrofetilstand. Det er den samme historie i de andre lande. I dag advarede Kontoret for koordinering af humanitære anliggender (OCHA) om, at 2,8 mio. mennesker har behov for akut humanitærhjælp, de fleste af dem i Guatemala og Honduras.

Det, der mangler i hele dette område og i Afrika, er platformen til understøttelse af produktion: elektricitet, offentligt sundhedsvæsen, sikker, moderne landbrug, transport, en pålidelig styring af ferskvandsressourcer og andre karakteristika for et samfund i fremgang. Kinas udenrigspolitik intervenerer for at afbøde denne mangel. Men arven efter koloniperiodens håndhævelse af primitive vilkår eksisterer stadig. En grum indikator for dette er, at de katastroferamte områder i Etiopien i de seneste år specifikt er blevet udråbt som »succeshistorier« inden for landbruget af Bill Gates og Rockefeller Foundations' AGRA, Alliance for en Grøn Revolution i Afrika, som har påtvunget deres svindel med »husmandssteder« inden for landbruget i området.

I december 2015 udstedte FN en appel om en rekordstor finansiering af nødhjælp til 20,1 mia. dollar i 2016 for at hjælpe 87 mio. mennesker i 37 forventede nationale og regionale kriser i år. Deres appell inkluderede ikke engang

alle de kendte katastrofeområder, såsom El Salvador, Malawi, Zimbabwe og Papua Ny Guinea, som befinder sig i El Niño-området.

Specialrapport: Et økonomisk mirakel for Sydeuropa, Middelhavsområdet og det afrikanske kontinent

I lyset af det igangværende sammenbrud af det europæiske finanssystem, der netop nu har sit epicenter i Spanien, iværksatte Helga Zepp-LaRouche en hasteproduktion af et nødprogram til økonomisk genopbygning med titlen »Der er liv efter euroen«. Programmet er netop udgivet som en 57-siders rapport af EIR News Service, som i sin helhed kan læses på engelsk på: www.schillerinstitut.dk/economic_miracle.pdf

Download (PDF, Unknown)